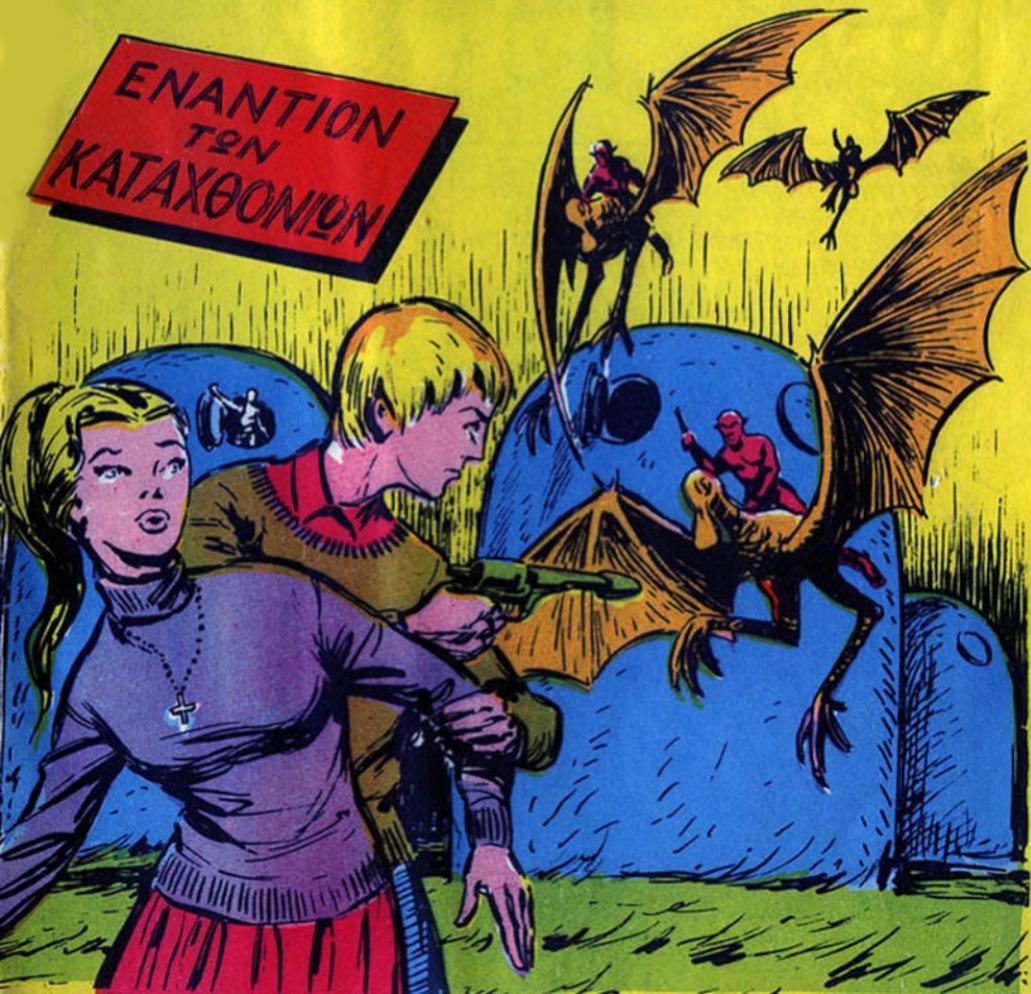

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 11

Ο ΥΠΕΡΚΟΒΜΙΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ
ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ

Ύψαρθία στόν ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΑ

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΤΡΟΓΓΕ-ΦΟΡΤΩΝ ΤΗΝ ΠΕΛΟΡΙΑ ΡΟΥΚΕΤΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΑ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΠΡΟΣΓΕΙΘΕΙ. ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΜΑΚΡΥΝΗ ΓΗ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΧΑΝ ΠΛΗΘΥΝΕΙ ΠΟΛΥ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΙΚΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΕΡΟΥΣΕ. Ο ΣΤΡΟΓΓ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΕΙΧΑΝ ΦΥΓΕΙ ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ. Ο ΝΟΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΙΡΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΓΓΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΤΗ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ.

ΜΑ ΟΙ ΓΗΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΣΠΟΡΟ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ. ΑΚΟΜΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΞΕΦΟΡΤΩΣΕΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ: Ο ΣΤΡΟΓΓ ΕΙΔΕ ΝΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35

Ο ΤΑΝ ό υπερκόσμιος και ή άτρώμητη Έλληνοπούλα ή ΡΕΝΑ πού έχει τώρα άποκτήσει κι' αυτή ήπεράνθρωπες ικανότητες, μαζί με όλους τους άλλους αγαπημένους συντρόφους τους, ρίχνονται σε μια καταπληκτική περιπέτεια

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ

ΣΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γ ΑΛΑΖΙΟΙ, κίτρινοι και κόκκινοι άχνοι στροβιλίζονται στον άέρα. "Ο λη ή άτμέσφαιρα γύρω άναδι

νει μια άλλόκοτη, άποκρουστική μυρουδιά πού φέρνει στή μύτη τό τσούξιμο εκείνο πού φέρνει και τό θειάφι. Τιποτα δέν φαίνεται μπροστά, τίποτε πίσω και τίποτε στα πλάγια. Μόνο οι πολύχρωμοι μυστηριώδεις άχνοι πού λές και θγαίνουν μέσα από τό έδαφος πού έχει πάρει φωτιά. Κάτω τό έδαφος είναι στρωμένο άπ' άκρη σ' άκρη με μια κίτρινη πάχνη, σαν χρυσόσκονη και είναι όμαλό και επίπεδο. Είναι όμως πολύ μαλακό και τά πόδια βυθίζονται εκεί μέσα μέχρι τον ά-

στράγαλο κι' αφήνουν βαθεία ίχνη.

Τὰ βήματα κάνουν έναν παράξενο και ελάχιστο θόρυβο. Τό μαλακό δάπεδο, τρίζει ανάλαφρα καθώς τὸ πατούν τὰ πόδια και τὸ βουλιάζουν. Τὰ μάτια τῶν ὄντων πού προχωροῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν πολύχρωμη ομίχλη, τοῦ κάκου προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν και κάτι ἄλλο ὀλογοῦρα. Μόνοι οἱ ἀχνοὶ ὀλοῦθε κι' ἄλλοῦ γίνονται ἀραιότεροι και τὸ χρῶμα τους ξεθυμαίνει κι' ἄλλοῦ πυκνώνουν και τὸ χρῶμα τους γίνεται πιὸ μουντὸ και ἀπειλητικό. Ἡ μυρωδιὰ τοῦ θειοφιοῦ γίνεται ὅσο πᾶει πιὸ ἐντονη και πιὸ τσουχτερή.

Τὰ ὄντα πού περπατοῦν σ' αὐτὸ τὸ κολασμένο τοπεῖο εἶναι ἀνθρώποι τῆς Γῆς. Τὸ τοπεῖο ὅμως ἐκεῖνο δὲν ἀνήκει στὸν πλανήτη πού γέννησε αὐτὰ τὰ ὄντα και εἶναι πατρίδα τους. Βρίσκεται πάνω σ' ἕναν ἄλλον, μακρυνὸ κόσμο, πού τὸ νὰ γράψη κανεὶς με νούμερα τὴν ἀπόστασί του ἀπὸ τὴν Γῆ θάναὶ οὐτοπία, γιατί τὰ νούμερα δὲν ἔχουν και μιὰ δύναμη μπροστά στοῦ Ἄπειρο!

Τὸ ἄστρο τοῦτο λέγεται Κέμεπ. Ἔτσι τὸ ἔχουν ὀνομάσει τὰ πλάσματα πού τὸ κατοικοῦν. Ἔνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλάσματα, ὀδηγεῖ τώρα τους πέντε ἡρωϊκοὺς ἀστροναῦτες (*) στοῦ φοβεροῦ μέρος πού ἀ-

ναδίνει τους πολύχρωμους, μυστηριώδεις ἀχνοὺς. Ἔνα ὄργανο πού κρατᾶει στὸ χέρι του και πού ὅπως ἀκριβῶς μιὰ πυξίδα, ἔχει μιὰ βελὸνὴ πού δείχνει τὸν μαγνητικὸ Βορρᾶ, κατευθύνει τὸν δρόμο του και φυσικὰ και τὸν δρόμο τῶν πέντε συντρόφων.

Ἡ παράδοξη πορεία κρατᾶ ὀλόκληρες ὥρες και κανεὶς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ πῆ μιὰ λέξι.

Ξαφνικὰ τὸ πλάσμα πού τους ὀδηγεῖ σταματᾶ.

—Περάσαμε πιὰ τὰ σύνορα! Λέει με σιγαλὴ φωνή, τόσο πού μόλις ἀκούγεται ἀπὸ τους ἄλλους. Βρισκόμαστε τώρα μέσα στοῦ βασιλεῖο τοῦ Χόγκο!

Ὅλοι κυττάζονται με ἀπορία. Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει γύρω τους. Οἱ πολύχρωμοι ἀχνοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ στροβιλλίζονται ὀλογοῦρά τους, και ἐξακολουθοῦν νὰ μὴ βλέπουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνοκίτρινη πάχη πού πατοῦν τὰ πόδια τους και βυθίζονται μέσα μέχρι τὸν ἀστράγαλο.

—Πῶς τὸ κατάλαβες ὅτι μῆκαμε πιὰ μέσα στὴ χώρα τοῦ Χόγκο; ρωτᾶει ὁ Τζόε Μάρτιν, ὁ πράκτωρ τῆς Ἐφ Μπι Αἰ. Δὲν εἶδα τίποτε πού νὰ δείχνει ὅτι ἀφήσαμε ἕναν τόπο και μῆκαμε σὲ ἄλλον.

—Ἀκούσατε ἕνα ἀνάλαφρο θροῖσμα στὸν ἀέρα; ρωτᾶ τότε ὁ ἀνθρώπος τοῦ πλανήτη Κέμεπ ἀντὶ νὰ ἀπαντήση στὴν ἐρώτησι τοῦ Τζόε.

*) Διάβασε προηγούμενο τεῦχος τοῦ ΤΑΝ.

—“Όχι! μουρμουρίζει αὐτός.

—“Εγὼ ἄκουσα κάτι τέτοιο μὰ δὲν ἔδωσα καμμιά σημασία, λέει ὁ Τάν. Είναι κάτι σὰν φτερούγισμα πουλιῶ, μὰ ἀκούστηκε ἀπὸ πολὺ μακριά.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Κένεμπ γεμίζουν τρόμο.

—“Ναί, μουρμουρίζει. Είναι ἀκόμα μακριά, μὰ τὸ φτερούγισμά τους κάνει τόσο θόρυβο πὺ ἀκούγεται ἀπὸ δῶ κάτω! Είναι τὰ φοβερά σαρκωθῆρα «ἄλογα — νυχτερίδες» τοῦ Χόγκο!

“Ολοι σπαίνουσι καὶ τὰ πρόσωπά τους γεμίζουν ἀνησυχία. Ξέρουν πολὺ καλά τί εἶναι τῶ φοβερά αὐτὰ τέρατα γιὰ τὰ ὁποῖα τοὺς μίλησε ὁ ὀδηγός τους. Ὁ λόγος ἐξ ἄλλου, πὺ τοὺς ἔχει φέρει σ’ αὐτὸ τὸ καταραμένον μέρος, εἶναι ἀκριβῶς νὰ ἀνταμωθοῦν μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χόγκο καὶ νὰ δοῦν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦν καὶ νὰ μάθουν τίς συνήθειές τους. Τὸ κυριώτερο δὲ ἀπ’ ὅλα, νὰ προσταθήσουν νὰ μάθουν πὺ ἔχουν κρυμένους τοὺς χιλιάδες αἰχμαλώτους πὺ ἔχουν ἀπαγάγει ἀπὸ τὸ μακρινὸ βασίλειο τοῦ Λάο.

Ὁ Τζῶε Μάρτιν κυττάζει μὲ ἀνησυχία τοὺς φίλους του. Ξέρει πὺ ἀπὸ δῶ κι’ ἐμπρός πρέπει νὰ χωρίσουν καὶ μ’ ὅλο πὺ αὐτὸ εἶναι κάτι πὺ ἔχει ἀποφασισθῆ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀνησυχῇ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Τάν καὶ τῆς Ρένας πὺ θὰ προχωρήσουν πὺ πέρα.

—“Νὰ προσέχετε!, λέει ψιθυριστὰ ὁ πράκτωρ τῆς “Εφ Μπι “Αἰ. Ἐμεῖς θὰ σὰς περιμένουμε ἐδῶ. Μὲ τὸν πρῶτο κίνδυνον πὺ θὰ δῆτε νὰ μὴν διατάσετε νὰ γυρίσετε πίσω στὴ στιγμή, μὲ τὸν μαγικὸ τρόπο πὺ ἔχετε στὰ χέρια σας!

Πραγματικὰ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πὺ ὁ Τζῶε, ἡ Ντάινα καὶ ὁ μικρὸς Τζίπου, μαζί μὲ τὸν ὀδηγό τους, τὸν Λέι, ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Λάο, δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν περισσότερο καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουν ἐκεῖ. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες πὺ ἔχει ὁ Τάν, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, καὶ ἡ Ρένα, ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα, πὺ τίς ἀπέκτησε πάνω στὸ παγωμένον ἀστρο Βάα, τὴν πατρίδα τοῦ Τάν. Ἔτσι ἀν πέσουν στὰ χέρια τῶν ληστῶν τοῦ Χόγκο εἶναι χαμένοι, ἐνῶ ὁ Τάν, καὶ ἡ Ρένα μποροῦν εὐκολὰ νὰ τοὺς ξεφύγουν καὶ νὰ γυρίσουν.

Τὰ δυὸ γενναῖα παιδιὰ ἀποχαιρετοῦν τοὺς ἀγαπημένους φίλους τους καὶ προχωροῦν μπροστὰ στὸ ἀγνωστο ἐκεῖνο μέρος. Μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα ἔχουν μπλεχτῆ μὲ τοὺς πολυχρῶμους ἀχνούς καὶ ἔχουν χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν συντρόφων τῶν.

ΕΧΟΥΝ περάσει κάπου δέκα λεπτά από τη στιγμή που ο Τάν με τη Ρένα έχουν χαθή μέσα στη φοβερή, αδιαπεραστητή ομίχλη των άχνων, της χώρας του Χόγκο. Ο Τζοε Μάρτιν, η Ντάινα κι' ο μικρός άραπάκος Τζίπου, καθώς και ο άξιωματικός του Λάο που χρησιμεύει για' οδηγός τους, μένουν εκεί στην ίδια θέση που χώρισαν, περιμένοντάς τους να έπιστρέψουν.

Οί άπαίσιτοι άχνολι με τη βαρεία μυροδιά που τους τριγουρίζουν τους κάνουν να νοιώθουν όλοι ένα παράξενο συναίσθημα, σαν άόρατα μάτια να παρακολουθούν από παντού γύρω τις κινήσεις τους. Γι'ό πολύ απ' όλους όμως φοβισμένος φαίνεται ο άξιωματικός του Λάο που κυττάζει συνεχώς σαν νάναι έτοιμος να τó βάλει στα πόδια με την παραμικρότερη ύποπτη κίνηση που θά μπορούσε να άντιληφθή. 'Η ταραχή του είναι όλοφάνερη και ο Τζοε την πατηρεί.

—Νομίζεις πως διατρέχουμε κίνδυνο έδω που στεκόμεστε; τόν ρωτά.

—Παντού όπου είναι κοντά αυτά τα τέρατα ύπάρχει κίνδυνος! άπαντά αυτός στρέφοντας τα μάτια του γεμάτος άνησυχία. Και τώρα βρίσκονται όποσδήποτε κοντά. Είναι ώ-

ρα που άκούω τα καταραμένα φτερά των άλλωγων τους να χτυπάνε τόν άέρα.

—Δέν πρέπει να άνησυχούμε και τόσο, λέει ο Τζοε. Για να μās διακρίνουν πρέπει να μās πλησιάσουν πάρα πολύ κοντά γιατί οί διαβωλεμένοι αυτοί άχνολι δέν σ' άφήνουν να διακρίνης τέρα από πέντε με έξη μέτρα.

—Τι; Όντα αυτά έχουν πολύ δυνατότερα μάτια από τα δικά μας, άποκρίνεται ο Λέι. Μπορούν να μās δουν και από είκοσι μέτρα μακριά παρ' όλους αυτούς τούς άχνούς. Κι' άν συμβή κάτι τέτοιο τότε άσφαλώς ή θέσις μας θά είναι πολύ δύσκολη γιατί θά μās έπιτεθούν αιφνιδιαστικά.

—Δέν έχουμε παρά να περιμένουμε και συγχρόνως να είμαστε έτοιμοι να άμυνθούμε σε όποιαδήποτε έπίθεση, μουρμουρίζει ο Μάρτιν σιγά. Καλύτερα ξεκουμπώστε τις θήκες των πιστολιών σας, και έχετε τα χέρια σας κοντά στις λαθές τους...

Ό άραπάκος ο Τζίπου, ένθουσιάζεται. Είναι όλοφάνερο ότι δέν έχει και μεγάλη συναίσθηση του κινδύνου που διατρέχουν.

—Τζίπους πολύ γρήγορος πιστόλι!, λέει κορδωμένος, ξεκουμπώνοντας τη θήκη του. Τζίπους έχεις δη πολλές φορές σινεμά κάου - μπόικα έργα! Έχεις δη κόλπα, έχεις μάθεις πολλά! Τζίπους άν παρουσιαστούν φτερωτά; άλλογα, πιάσει ένα αυτά, κάνεις

ίππασοία επάνω σε σύννεφα ! Μικρός Τζίπους πολύ - πολύ ρωμαντικός!

—Πρόσεχε!, του θυμίζει ο Τζόε χαμογελώντας παρ' όλον τον κίνδυνο, με τις τρέλλες του άραπάκου. "Αν εξακολουθήσεις να μιλάς έτσι δυνατά, υπάρχει κίνδυνος μήπως δεν προφτάσεις να σταματήσεις στα σύννεφα και φτάσεις ακόμα ψηλότερα σ' έναν άλλον κόσμο απ' όπου δεν θα μπορείς να ξαναγυρίσεις!

—Τζίπους δεν φοβάσαι αυτός κίνδυνος!, λέει καμαρωτά ο διαβολάκος. Τζίπους έχει φίλος έσως Μάσα Τζόε, έχεις φίλος σπουδαίο, Μάσα Τάν! Μάσα αυτός πάρει «Σύμπαν Ι» και όποιος κόσμος έχεις φτάσει Τζίπους, πάρεις αυτόν πίσω! Μή φοβάσαι, έσύ, Μάσα Τζόε!

Ο Πράκτωρ της "Εφ Μπι" Αϊ δεν προλαβαίνει να του άπαντήσει. Ξαφνικά, από μέσα από την πυκνή, πολύχρωμη όμίχλη που στροβιλίζεται γύρω τους, απλώνονται προς τó μέρος τους δεκάδες χέρια. Οί τέσσερις σύντροφοι δεν προλαβαίνουν να άμυνθούν. "Ακόμα κι' αυτός ό... Τζίπου που είναι τόσο γρήγορος στο πιστόλι (!) δεν προφταίνει να άγγιξη τη λαβή με τó χέρι του.

Ο Τζόε Μάρτιν προσπαθεί άπεγνωσμένα να γλυτώσει από τά χέρια που ξεφύτρωσαν έτσι ξαφνικά, μα είναι άδύνατο. Τά πλάσματα που τούς έχουν ριχτή είναι σωστή μυρ-

μηγκιά. Ούτε ο Τζόε, ούτε ο Λέι, ούτε η Ντάινα, ούτε ο άραπάκος προλαβαίνουν να κινηθούν. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα με κάτι χοντρές φυτικές ίνες. Γύρω τους βλέπουν κάτι πρόσωπα που μοιάζουν στα χαρακτηριστικά με εκείνα του βασιλιά Λάο και τών ανθρώπων του, όπως ο Λέι. "Όμως τά μήλα στα μά-

«... Τά δάχτυλά του άρχίζουν να γλυστρούν...»

γούλα τους είναι πιο πεταγμένα και τους δείχνουν πιο πρωτόγονους. Επίσης ή λάμψις που έχουν στα μάτια τους είναι φοβερά άγρια και μοχθηρή.

Ο Τζίπου βγάζει μια τρομερή στριγγλιά την ίδια στιγμή. Ο Τζέε και η Ντάινα στρέφουν με αγωνία την ίδια ώρα να δουν τι είναι αυτό που τον τρόμαξε ιδιαίτερα. Παρ'όλο που να ξεφωνήσει από τη φρικη ως κι' αυτός ο άτρώμητος πράκτωρ της "Εφ Μπι". Αϊ, ο Τζέε Μάρτιν, μ' αυτό που είδε!

Κάτι πελώρια "Όντα που μόνο γέννημα της κολάσεως μπορούσε να ταί, φανερώνονται μπροστά τους, μέσα από τους πολύχρωμους άχνους. Το σώμα τους είναι μακρύ, πάνω από τρία μέτρα, και το άνοιγμα των τρομαχτικών φτερών τους ξεπερνάει τα πέντε. Στα φτερά τους είναι κολλημένες μεμβράνες, όπως ακριβώς τα φτερά μιας νυχτερίδας κι' όσο για το σώμα τους αυτό θυμίζει περισσότερο το σώμα της πάπιας. Είναι όμως πελώρια και τα πόδια τους είναι άπιθανά μακρύτερα, με κάτι έφιαλτικά, άτσαλμένα νόγια στις άκρες των δακτύλων τους. Κάτω από το πλατύ ράν της πάπιας, ράμφος τους, κρύβονται μικρά αλλά σουβλερά δόντια που μπορούν πολύ εύκολα να αποτελειώσουν το έργο των άτσαλένιων τους νυχιών.

Ο Λέι, άξιωματικός του

Λάο, θρίσκειται μαζί τους για να τους δδηγή, ξεφωνίζει δυνατά από τον τρομο του στην εμφάνισι των τεράτων αυτών. Ο Τζέε μ' δλη τη δύσκολη θέση τους δεν μπορεί να μην κάνει τη σκέψη πως οι άνθρωποι του βασιλιά Λάο, φοβούνται υπερβολικά τα σαρκοβόρα σά τα όρνια άφου και ή θεία μύνο ενός από αυτά μπορεί να κάνει έναν γενναίο άξιωματικό να ξεφωνήσει από τρομο.

Όσοσο περισσότερος καιρός για σκέψεις δεν υπάρχει. Οι άπάγωγοι τους, με πρόσωπα που είναι συσπασμένα από σάδισμό, φορτώνουν τους άιχμαλούς των πάνω στα τεράτωση ιπτάμενα όλοά τους. "Υστερα, άνεβαίνοντας κι' οι ίδιοι έπάνω, τ' άναγκάζουν να πετάξουν στον άέρα,τσιμπώντας τα με κάτι περίεργα μυτερά μάλλα που κρατούν. Και τότε το όνειρο του Τζίπου να πετάξη πάνω στα σύννεφα, γίνεται πραγματικότητα!

Τα φτερωτά «όλογα - νυχτερίδες» ύψωνονται ψηλά, αφήνοντας πίσω τους τον φλοιό του Κένεμπ. Τα φτερά τους κάνουν έναν τρομερό κρότο καθώς χτυπούν τον άέρα με άπίστευτη δύναμη. Οι πολύχρωμες άναθυμιάσεις με τη μυρουδιά του θείαφιου σκορπίζονται και διαλύονται από την ξαφνική πνοή του άνέμου που έκτοπίζουν τα φτερά των διαβολικών "Όντων. Τις διαδέχονται όμως άλλες, κι' άλλες, κι' έτσι τα σύννεφα με-

οα στα οποία πετούν οι τέσσερις αϊχμάλωτοι, δεν είναι λευκά σαν τὰ φτερά τῶν ἀγγέλων ὅπως τὰ εἶχε φανταστή ὁ Τζίπου.

Τοὺς ἔχουν χωριστὰ τὸν καθένα ἐπάνω σὲ ἄλλο φτερωτὸ ἄλογο καὶ ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ ανταλλάξουν λέξι. "Ἀλλωστε καὶ μαζί νὰ ἦσαν πάλι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μιλήσουν γιατί ὁ θόρυθος ποὺ κάνουν τὰ φτερά τῶν τεράτων εἶναι χειρότερος κι' ἀπὸ τὸν βόμβο τετρακινητήριου ἀεροπλάνου. "Ὅσο γιὰ τὴν ταχύτητα τοὺς δὲν εἶναι καὶ τόσο σημαντική. Τὸ ταξίδι τοὺς ἔτσι, κρατᾷ ἀρκετὴ ὥρα.

Ὁ Τζὸς Μάρτιν δεμένος χειροπόδαρα καὶ ξεπλωμένος μπρούμυτα πάνω στὰ καπούλια τοῦ φτερωτοῦ ἀλόγου, προσπάθει νὰ δῆ τοὺς ἀντρόφους του. Ἡ καρδιά του εἶναι γεμάτη ἀγωνία γιὰ τὴ Ντάινα, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε γιὰ νὰ τὴ βοηθήσει. Θᾶθελε νὰ ρωτήσῃ τὸν Λέι γιὰ ποὺ τοὺς πηγαίνουν, μὰ οὔτε αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει γιὰτὶ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ Λάο δὲν τὸν ἐλέπει καθόλου, πουθενά. Ἐξ ἄλλου τὰ φοβερά τεράτα δὲν πετοῦν κοντὰ - κοντὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Πολλὲς φορὲς οἱ ἀποστάσεις πρὸς τοὺς χωρίζουν εἶναι τόσο μεγάλες, ποὺ οἱ πολύχρωμοι ἀχνοί, μ' ὄλο ὅτι ἐδῶ ψηλά εἶναι πιὸ ἀραιοὶ ἀπ' ὅτι κάτω στὴ Γῆ, τοὺς κρύβουν ἐντέλως τὸν ἓναν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἄλλου.

Ὁ Τζίπου δὲν ἔχει πάψει στιγμή νὰ στριγγίσει πάνω στὴ ράχη τοῦ τρομεροῦ ἀλόγου του, καὶ νὰ χτυπάη τὰ πόδια του μὲ μανία καὶ συγχρόνως μὲ κίνδυνο ἀπὸ τὸ πολὺ τρᾶνταγμα ἢ ξεφύγη καὶ νὰ πέση νὰ τσακιστῇ ἀπὸ πολλὰς δεκάδες μέτρα ὕψος.

— "Ἄσε με!, ξεφωνίζει τρομοκρατημένος καὶ τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια του στριφογυρίζουν ὡς συνήθως ἀνὰ ροδέλλες μέσα στὶς κόγχες τοὺς. "Ἄσε με Μάσα ἄλογο, Μάσα νυχτερίδα, Μάσα ὅτι θὲς ἐσύ! Τζίπους δώσει ἐσένα δέκα κουβάδες κριθᾶρι, ἅμα ἀφήσης! Δώσει ἐσένα ὅτι ἀρέσεις περισσότερο! "Ὅταν ἐσύ, Μάσα, εἶσαι ἄλογο, δώσει ἐσένα σανό! "Ὅταν εἶσαι πάπια δώσεις πολὺ - πολὺ καλαμπόκι. "Ὅταν, Μάσα, εἶσαι νυχτερίδα, δώσεις ἐσένα ψόφια ποντίκια! Τζίπους πιάσεις, μὴ φήσεις ὁ ἴδιος αὐτὰ γιὰ σᾶς. Μάσα! "Ἄσε Τζίπους, πέσεις μαλακά - μαλακά κάτω! Τζίπους ἤθελες πετάξεις μέσα σύννεφα, μὰ σύννεφα ἄσπρα! Οὔτε μπλέ, οὔτε κόκκινα, οὔτε κίτρινα, οὔτε πρόσβια σύννεφα ἤθελες Τζίπους!

Μὰ ὁ Τζίπου φωνάζει χωρὶς ἢ τὸν ἀκούη κανεὶς. Ὅσο γιὰ τὸ τέρας ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ ράχη του, δὲν φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ τὰ γούστα τοῦ ἀραπάκου. Πετᾷει κατ' εὐθείαν στὸν προορισμὸ του, ὀδηγοῦμενὸ ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀνάβατη του.

Τὰ φτερωτά «άλογα - νυχτερίδες» αρχίζουν νὰ χάνουν ύψος. Ὁρμοῦν μὲ τὴ μύτη πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτά οἱ αἰχμάλωτοι διακρίνουν τὴν ἀχνοκίτρινη ἐπιφάνεια τοῦ Κένεμπ. Τὰ τέρατα συνεχίζουν γιὰ λίγο νὰ πετοῦν ἀνάμεσα σὲ πυκνοὺς, πολύχρωμους ἀχνούς. Τέλος φτάνουν σ' ἓνα σημεῖο πού οἱ ἀχνοὶ αὐτοὶ ἀρχίζουν ν' ἀραιώνουν. Σιγά - σιγά ὅσο προχωροῦν πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀραιώνουν ὅλο καὶ περισσότερο μέχρι πού φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ μοιάζουν μὲ μιὰ ἐλαφρότατη ὁμίχλη. Ἀκόμα καὶ τὰ διάφορα χρώματα τῶν ἀχνῶν φαίνονται νὰ ἔχουν συνενωθῆ σὲ ἓνα. Εἶναι μιὰ ἀπαλότατη, ροζ πάχνη, πού δὲν τοὺς ἐμποδίζει πιά νὰ βλέπουν σὲ πολλῶν χιλομέτρων ἀπόστασι.

Βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα μὲ ὀργιαστική βλάστησι. Τὰ φτερωτὰ ἄλογά τους πετοῦν πάνω ἀπὸ αὐτὴ τὴ βλάστησι. Οἱ αἰχμάλωτοι, πού ἔτσι κι' ἄλλοιῶς δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, χαζεύουν, παρατηρῶντας πρὸς τὰ κάτω. Πάνω στὸ πράσινο χαλὶ πού ξετυλίγεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Κένεμπ, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ σημεῖα ὅπου ἡ βλάστησις διακόπτεται. Ἐκεῖ μέσα οἱ γῆινοι βλέπουν διάφορα ζῶα νὰ τρέχουν καὶ νὰ χοροπηδοῦν ἐγγονιαστα. Εἶναι σὰν νὰ βρίσκονται πάνω ἀπὸ μιὰ Ἀφρικανικὴ ζούγλα.

Ὁ Τζέδε ὅταν βαρυέται πιά νὰ χαζεύῃ μ' αὐτὸ τὸ θέαμα προσπαθεῖ καὶ πάλι νὰ διακρίνῃ τοὺς συντρόφους του, πάνω στὰ φτερωτὰ ἄλογα πού τοὺς κουβαλοῦν ἀγνωστο πού. Καταφέρνει νὰ δῆ τὸν Τζίπσυ πού τὸ τέρας τὸ ὁποῖο τὸν ἔχει πάνω στὴν ράχι του πετάει δίπλα στὸ δικό του. Μὲ πολὺ κόπο κατορθώνει τέλος νὰ δῆ καὶ τὴ Ντάινα πού βρίσκεται πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὸ σημεῖο πού εἶναι αὐτὸς μὲ τὸν Τζίπσυ. Ὅσο γιὰ τὸν ὀδηγό τους τὸν Λέι, αὐτὸν δὲν τὸν βλέπει καθόλου ὅσο κι' ἂν γουρλώνει τὰ μάτια του.

Τὰ τέρατα ἀποτελοῦν ὀλόκληρη στρατιὰ στὸν οὐρανό. Στὸ καθένα ἀπ' αὐτά, κάθετα κι' ἀπὸ ἑνὸς ἐχθρός, πού ὅταν εἶναι κοντὰ διακρίνεται ἄρκετὰ καθαρά, ὅταν ἄλλως βρίσκεται μακρύτερα, μοιάζει μ' ἓνα σκοῦρο σημεῖο πού πετᾷ στὸν αἴρα.

Ξαφνικὰ τὰ φτερωτὰ τέρατα ἀρχίζουν νὰ χαμηλώνουν ἀκόμα περισσότερο. Πάνω στὸ καταπράσινο χαλὶ πού ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, σχηματίζεται τώρα ἓνα πολὺ μεγάλο ἄνοιγμα καὶ μέσα σ' αὐτὸ εἶναι χτισμένη μιὰ πόλις. Δὲν ἔχει καμμιά ὁμοιότητα μὲ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Λάο. Ὡστόσο ἔχει κι' αὐτὴ μεγάλα οἰκοδομήματα. μὲ τρεῖς καὶ τέσσερις ὀρόφους. Εἶναι παράξενα οἰκήματα κι' ἔχουν διάφορα χρώματα. Ἐνὲν φαίνεται νὰναι χτισμένα ἀπὸ

πέτρες ή από πηλό, αλλά μάλ-
λον από φυτικές ίνες, πλεγμέ-
νες σαν ψάθα.

“Ο Τζόε και οι άλλοι αιχμά-
λωτοι δέν έχουν καιρό να ά-
σχοληθούν και να θαυμάσουν
την περίεργη άρχιτεκτονική
της άγνωστης αυτής χώρας.
Γους ένδιαφέρει πρώτ’ άπ’
όλα ή τύχη τους, και γιά την
ήρα τουλάχιστον δέν φαίνε-
ται καθόλου σίγουρη.

“Άνθρωποι σαν αυτούς πού
τους έχουν αιχμαλωτίσει περ-
πατούν κάτω από τά πόδια
τους, στην μεγάλη πλατεία
της παράξενης εκείνης πολι-
τείας. Καθώς τή φτερωτά
τέρατα πετούν πάνω άπό τά
κεφάλια τους, σηκώνουν τά
μάτια πρós τόν ούρανό και
τους κυττάζουν. Πετούν άρ-
κετά χαμηλά και οι πολίτες
της πρωτεύουσας του Χόγκο
μπορούν εύκολα να δικάνουν
τους αιχμαλώτους. Τότε ση-
κώνουν τά χέρια και τους δεί-
χνουν σε άλλους πού δέν τους
έχουν διακρίνει άκόμα.

“Ωστόσο κι’ εδ Τζόε κι’ ή
Ντάινα — γιατί ό μικρός Τζί-
πυ δέν κάνει τόν κόπο να
κάνη τέτοιου είδους ύπολογι-
σμούς — έχουν γελαστή πι-
στεύοντας ότι οι άπαγωγείς
τους τούς οδηγούν μέσα σ’
αυτή την πόλι. Την περνούν
δλόκληρη άπό πάνω και βγαί-
νουν και πάλι στο γεμάτο βλά-
στησι τοπίο πού συνεχίζε-
ται άπό την άλλη άκρη της.

“Ο άραπάκος, πού γιά μιá
ώρισημένη χρονική διάρκεια
είχε κουραστή να φωνάζη και

είχε σωπάσει ξαναρχίζει τώ-
ρα δυνατότερα άκόμα τó
βιολί του:

— Ήσού, Μάσα τέρας, πολύ
κακό! Άκούς μόνο ότι λέει
έσένα αυτός κακός άνθρωπος
πού κάθεται εκεί μπροστά!
“Ότι λέεις μικρός Τζίπυς κα
θόλου δέν άκούς! Τζίπυς κά
νεις έσένα μετανοιώσης πύ-
κρά πού είσαι τόσο καικό,
Μάσα τέρας!

«Ό Τάν τραβά τó πιστόλι τών ά-
κτίων άπό τη θήκη της μέσης του»

Με τὰ λόγια αὐτά, πιάνει με τὰ δύο δεμένα του χέρια κάτι μικρά, παράξενα, μεμβρανώτα φτερά που σκεπάζουν το κορμί τοῦ τέρατος καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ τραβάη με ὅση δύναμι μπορεῖ. Φαίνεται πῶς το «αλογο - νυχτερίδα» δυσαρρυστεῖται με τὴν ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ μικροῦ ἀραπάκου γιατί κάνει μιὰ ἀπότομη καὶ σπασμωδικὴ κίνησι, βγάζοντας εἰς ἕνα δυνατό κρώξιμο θυμοῦ ἀπὸ τὸ φοβερό του ράμφος. Ἡ κίνησις ὅμως αὐτὴ στέκεται μοιραία γιὰ τὸν ληστὴ τοῦ Χόγκο πού τὸ ὀδηγεῖ. Καθὼς δὲν περιμένει καθόλου μιὰ τέτοια ἐνέργεια ἀπὸ μέρος τοῦ τέρατος καὶ δὲν τὸ κρατᾷ παρά μόνο ἀρκετὰ χαλαρὰ καὶ με τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸν λαϊμό, γλυστράει καὶ με μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀγωνίας πέφτει γιὰ νὰ τσακιστῆ κάτω στὸ ἔδαφος.

Ὁ ἀραπάκος δὲν περνᾷει κι' ἐκεῖνος πολὺ καλά μετὰ τὸ τράνταγμα πού προῆλθε ἀπὸ τὸ ξάφνιασμα τοῦ τέρατος. Ὅπως εἶναι καὶ δεμένος χειροπόδαρα, ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὸν ὀδηγὸ του, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ ἀπᾶνω του. "Ἐτσι γλυστράει κι' αὐτὸς μοιραία καὶ πέφτει πρὸς τὰ κάτω. Μὰ ὁ διαβολεμένος ἀραπάκος ἔχει τὴν τύχη νὰ μὴ κάθεται στὸν λαϊμό του τέρατος, ἀλλὰ πίσω - πίσω στὰ καπούλια του. "Ἐτσι, τὴ στιγμὴ πού πέφτει, προλαβαίνει καὶ ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν μητερὴ, κοντὴ καὶ σὰν κοκ-

καλένια οὐρά του. Ἀρπάζεται καὶ με τὰ δύο του χέρια ἔτσι ὅπως εἶναι δεμένα ἀπὸ τοὺς καρπούς κι' ἀρχίζει πάλι νὰ ξεφωνίζει, μὲ ἐτούτῃ τῇ φωνῇ εἶναι κατατρομαγμένος καὶ με τὸ δίκιο του, γιατί ἔχει παρακολουθήσει τὴν τραγικὴ μοῖρα τοῦ ληστοῦ πού ὀδηγοῦσε τὸ φτερωτὸ τέρας.

— ὦ, Μάσα!, στριγγλίζει καὶ κρῦος ἰδρώτας κατακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του. "Ἡσυχᾶ! "Ἡσυχᾶ ἐσύ, Μάσα τέρας! Μὴ χοροπηδᾷς ἔτσι ἐσύ, Μάσα! Τζίπους ξεφύγεις χέρια του πέσεις στραμπουληξίεις πόδι του, ἂν χοροπηδᾷς ἔτσι! Πρὸς Θεοῦ, Μάσα τέρας! Πῶς παρεγγήγησες ἔτσι, φτωχὸ φίλό σου Τζίπου, τόσο ἀγαπάει ἐσένα; Τζίπους ἀστεῖο ἔκανε ἐσένα! Καθόλου σοβαρὰ δὲν ἔκανε Τζίπους! Δὲν ἤθελες πονέσεις ἐσένα! Τζίπους φάνηκες καθαρὰ ἀγαπάει ἐσένα! Ἀλάφρωσες πλάτη σου ἀπὸ αὐτὸν Μάσα πού καθόταν ἐπάνω σβέρκο σου! Ἐκεῖνος Μάσα, πολὺ βαρὺς! Τζίπους ἑλαφρὺς, σὰν πούπουλο, οὔτε καταλαβαίνεις ἐσύ ἔχεις αὐτὸν ράχη σου!

"Ὅμως φαίνεται πῶς τὸ τέρας δὲν συμφωνεῖ καθόλου με τὴν ἀποψι τοῦ ἀραπάκου ὅτι εἶναι πολὺ ἑλαφρὺς. Κι' ἂν ἀκόμα ἔτσι εἶναι στὴν πραγματικότητά, ὥστόσο δὲν θὰ τοῦ ἀρέσει τουλάχιστον νὰ ἔχη κάποιον πού νὰ κρέμεται ἀπὸ τὴν οὐρά του, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχει πολὺ μεγάλο βᾶρος.

Γι' αυτόν τον λόγο, δέν άκουει καθέλου τις παρακλήσεις του Τζίπου και εξακολουθεϊ να τινάζεται, προσπαθώντας να ξεκολλήση τὸ ανεπιθύμητο βάρος από τὴν άκρη τῆς ούρας του. Κι' έπειδὴ φαίνεται πὼς τὸ βάρος αὐτὸ τὸ κάνει νὰ χάνη καὶ τὸν έλεγχο τῆς πτήσεως του καὶ τὴν ισορροπία του ακόμα στὸν αέρα, φτερουγίζει με τρελλά «ζίγκ - ζάγκ» καὶ ὀλοένα χαμηλώνει πρὸς τὸ έδαφος με πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ληστές πὺ ὀδηγοῦν ἄλλα τέρατα ὀρμοῦν νὰ τὸ καταδιώξουν. "Ὀμως ἐκεῖνο πὺ ἡ τρομερὴ ἐνόχλησις πὺ νοιώθει, τὸ κάνει τρελλό, φτερουγίζει γρηγορώτερα ἀπ' ὀλα τὰ ἄλλα. Πρὶν κανένας ἄλλος προλάβῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ὁ Τζίπου με τὸ... ἄλογο τὸ ἔχουν φτάσει ἐλάχιστα μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ὀργανιστικὴ βλάστησι τοῦ παρθένου ἐκεῖνου δάσους. Σχεδὸν τὰ πόδια τοῦ ἀραπάκου πὺ κρέμονται στὸ κενὸ ἀγγίζουν τις κορυφές τῶν δέντρων.

Κι' ὁ καυμένος ὁ Τζίπου, στὸ σημεῖο αὐτὸ, δέν μπορεῖ πιά νὰ βασιήξῃ περισσότερο. Τὰ χέρια του δέν ἀντέχουν ἄλλο γιατί τὰ τινάγματα τοῦ φτερωτοῦ "Ὀντος ἔχουν καταντήσῃ τρομαχτικά. Οἱ ποῦχτες του πονοῦν φρικτά. Τὰ δάχτυλά του ἀρχίζουν νὰ γλυστοροῦν. Τελικὰ ἀνοίγουν κι' ὁ μικρὸς ἀραπάκος με μιὰ τρομαγμένη στριγγλιὰ πέφτει κλωτσώντας χέρια καὶ πόδια.

Μέσα σὲ μιὸ δευτερόλεπτο ἔχει χαθῆ μέσα στὰ ἀτέλειωτο πολὺχρωμο χαλί πὺ σκεπάζει τὸν φλοῖο τοῦ Κένεμπ.

Πίσω του φτάνουν σὲ λίγο τὰ ἄλλα φτερωτὰ τέρατα με τοὺς καθαλλάρηδες τους καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὸν Τζίπου. Στέκεται ὀμως ἀδύνατο. Τὰ δέντρα σ' ὀλο ἐκεῖνο τὸ μέρος εἶναι πανύψηλα καὶ τὰ πελώρια φτερωτὰ «ἄλογα - νυχτερίδες» δέν μποροῦν νὰ σταθοῦν ἐπάνω στις κορυφές τους, οὔτε ὀμως καὶ οἱ ἀνωθάτες τους τολμοῦν νὰ πηδήξουν ἀπὸ τὴ ράχι τους στις κορφές τῶν δέντρων, κινδυνεύοντας ἔτσι νὰ πέσουν καὶ νὰ τσακιστοῦν στὴν γῆ ἀπὸ ὕψος δεκάδων μέτρων. "Ἐτσι προτιμοῦν νὰ ἀφήσουν νὰ χαθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους των πὺ δέν φαίνονται ἔξ ἄλλου καὶ τόσο σημαντικός. "Ὀσο γιὰ τὸ φτερωτὸ ἄλογο πὺ ὁ Τζίπου εἶχε κρεμαστῆ ἀπὸ τὴν οὔρα του, ἐκεῖνο καθὼς ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ ἀνεπιθύμητο βάρος του, ὕψώνεται καὶ πάλι στὸν αέρα καὶ τρέχει νὰ ἐνωθῆ με τὸ ὀπλοῖπο κοπάδι.

"Ἡ Ντάινα βρίσκεται πολὺ μακριὰ καὶ ἔτσι ὀπως εἶναι γυρισμένη δέν ἔχει ἀντιληφθῆ τίποτε ἀπ' ὀλη αὐτὴ τὴ φασαρία, πὺ εἶχε ὀς ἀποτέλεσμα τὴν πτώσι τοῦ καυμένου τοῦ Τζίπου ἀπὸ ἕνα ὕψος δεκάδων μέτρων πάνω ἀπὸ τὸν φλοῖο τοῦ Κένεμπ. "Ὀ Τζόε ὀμως βρίσκεται πολὺ κοντὰ του. "Ὀ ἀτρόμητος πράκτωρ

της "Εφ Μπι "Αϊ, δέν μπορεί νά συγκρατήση μιὰ δυνατή κραυγή ἀπελπισίας βλέποντας τόν ἀγαπημένο του μαῦρο διαβολάκο νά χάνεται. Μιὰ τρομερή βλαστήμια ξεφεύγει ἀπό τὰ σφιγμένα χεῖλια του καί τὰ δεμένα χέρια του σφίγονται μανιασμένα σέ γροθιές. Τό πρόσωπό του συσπάζεται ἀπό τόν πόνο καί μουρμουρίζει μιὰ τρομερή ἀπειλή ἐναντίον ἐκείνων πού εἶναι ὑπαίτιοι γιά τόν θάνατο τοῦ Τζίπ-συ.

Τὰ τέρατα ὅμως πού τοὺς κρατοῦν αἰχμαλώτους καί φυσικά καί οἱ τρομεροὶ ἀγριάνθρωποι τοῦ Χόγκο, δέν δείχνουν καμμιά ἰδιαίτερη στενοχώρια γιά τόν χαμό τοῦ Τζίπ-συ. Καθὼς ἀλλοίως σιγουρεύονται κι' αὐτοὶ πὼς ὁ φτωχὸς μαῦρος δέν μπορεί νά ἔχη γλυτώσει βάζουν τὰ φερωτά τους ἀλόγα νά προχωρήσουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκολουθοῦσαν καί ὡς τώρα. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τὸ μέρος στοῦ ὁποῖο ἀπόμεινε ὁ Τζίπ-συ, ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τζόε, πού ἀγωνίζεται νά θυμάται πρὸς τὰ πού πέφτει αὐτὸ τὸ μέρος. Θέλει — ἂν τὰ καταφέρῃ νά ἐλευθερωθῆ — νὰ ἔρθῃ νά ψάξῃ — ὄχι γιά νὰ βρῆ ζωντανὸ τὸ νεαρὸ φίλο του γιὰτι κάτι τέτοιο δέν πρέπει νά τὸ πιστεύῃ, ἀλλὰ τουλάχιστον νά βρῆ τὸ πτώμα του καί νὰ τὸ θάψῃ, ὅπως ταιριάζει σὲ ἕναν Χριστιανό.

Ὡστόσο τὸ φοβερὸ αὐτὸ καὶ περιπετειῶδες ἐναέριο ταξίδι τους δέν κρατάει πολὺ

πιά. Ἡ παρθένα βλάστησις διακόπτεται γιά μιὰ φορὰ ἀκόμα. Οἱ αἰχμάλωτοι διακρίνουν ἕνα μικρὸ, κυκλικὸ πλάτωμα, στρωμένο μὲ κατασπράσινη χλόη. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλάτωμα ὅμως εἶναι χτισμένους ἕνας περίεργος συνοικισμός. Τὰ οἰκήματά του ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο χρῶμα, τὸ ἴδιο ὕψος καί τὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ μιὰ κουθέντα εἶναι πανομοιότυπα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Τὸ χρῶμα τους εἶναι βαθὺ μπλε καὶ τὸ ὕψος τους ξεπερνάει τὰ πέντε μέτρα. Ὅσο γιά τὸ σχῆμα τους εἶναι πολὺ παράξενο. Εἶναι ἐντελῶς στρογγυλά, μὲ κάθετους τοίχους, ἀλλὰ τὸ ἐπάνω τους μέρος εἶναι καμπυλωτό, σὰν τοὺς τρούλλους τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ παράδοξο δὲ εἶναι ὅτι τὰ οἰκήματα αὐτὰ δέν ἔχουν καθόλου πόρτες στοῦ κάτω μέρος τους. Μόνο ψηλά, πάνω - πάνω, σὲ ὕψος περίπου τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἔχουν γύρω - γύρω κάτι μικρὲς ὀλοστρόγγυλες τρύπες, σὰν φινιστρίνια βαποριοῦ.

Ὁ Τζόε Μάρτιν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει σ' αὐτὰ τὰ τὰ οἰκήματα, σιγουρεύεται πὼς πρόκειται γιά τὶς κατοικίες αὐτῶν τῶν φερωτῶν τεράτων καί αὐτὸ τὸν κάνει νὰ πιστέψῃ τὸ ὕψος τῶν φινιστριῶν αὐτῶν πού εἶναι οἱ μοναδικὲς τους πόρτες. Μόνο φερωτὰ πλάσματα θὰ μπορούσαν νὰ μπουὺν μέσα στὰ οἰκήματα ἀπὸ ὕψος τεσσάρων μέτρων.

Καί δέν ἔχει ἄδικο. Τὸ τέ-

ρας πού τόν κουβαλάει, κατευθύνεται γραμμή πρὸς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ οἰκήματα πού ἔχει ἀνοιχτὸ ἐκεῖ πάνω. Ὁ ἀγριάνθρωπος πού τὸ ὀδηγεῖ, πηδάει ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ στοῦ ψαθωτὸ δάπεδο πού ὑπάρχει ἀπὸ τὴ μέσα μεριά τοῦ φινιστρινοῦ, ὧστε ἀρπάζει τὸν Τζόε πού ὅπως εἶναι δεμένος χειροπόδαρα δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι καὶ τὸν τραβάει κι' αὐτὸν μέσα.

Τὸ φτερωτὸ τέρας γιὰ νὰ χωρέσῃ νὰ περάσῃ κι' αὐτὸ μέσα ἀπὸ τὴ στενὴ τρύπα, μεταμορφώνεται ἐκπληκτικὰ:

Μαζεύει τὶς φτερούγες του σὲ τόσο μικρὸ σχῆμα πού δὲν θὰ τὸ περιμένε ποτὲ κανεὶς. Γυρίζει πρὸς τὰ πίσω, περνᾷ ἐπὶ πρῶτα ἀπὸ τὸ φινιστρίνι τὰ τεράστια πόδια τοῦ ἕνα - ἕνα καὶ μετὰ βάζει τὸ σῶμα του πού χωράει ἴσα - ἴσα, γιὰ νὰ περάσῃ στοῦ τέλος καὶ τὸ κεφάλι.

Ὄστε ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτὸ «ἄλογο - νυχτερίδα», φτάνει στοῦ ἴδιο οἰκήμα καὶ τὸ ἄλλο πού κρατᾷ τὴ Ντάϊνα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχουν ρίξει καὶ τὴν κοπέλλα δίπλα στοῦ Τζόε. Οἱ δυὸ ὀδηγοὶ τῶν ὑπερφυσικῶν τεράτων σέρνουν τὰ τελευταῖα αὐτὰ σὲ κάτι κυψέλες σὰν κλουβιά καὶ ἀφοῦ τὰ βάζουν μέσα, κλεί-

νουν ὕστερα ἀπὸ πίσω τους τὶς συρταρωτὲς πόρτες.

Ὁ Τζόε πού παρακολουθεῖ μὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια ὅλα αὐτὰ, καταλαβαίνει πὼς τὰ φοβερά αὐτὰ ζῶα, οἱ ἄνθρωποι πού τὰ ὀδηγοῦν καὶ τὰ κατευθύνουν θὰ τὰ ἔχουν δαμάσει ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν τοίρκων στὴ Γῆ ἔχουν δαμάσει λιοντάρια καὶ τίγρεις καὶ τὰ ἔχουν κλεισμένα σὲ κλουβιά καὶ κάνουν μ' αὐτὰ διάφορα τρομακτικὰ νούμερα πού κόβουν τὴν ἀνάσα τῶν θεατῶν.

Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀποτελεῖ ὡση τὶς σκέψεις του, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ληστὲς τοῦ Χόγκο ἔρχονται καὶ ἀρπάζουν τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς καὶ τοὺς σέρνουν στοῦ ἔσωτερο τοῦ παραδόξου ἐκείνου οἰκήματος. Τοὺς περνῶν ἀπὸ μιὰ σφιγγογυριστὴ σκάλα πού κατεβαίνει στοῦ ἰσόγειο. Πηχτὸ σκοτάδι κυριαρχεῖ ἐκεῖ μέσα γιὰ τὸ οἰκήμα αὐτὸ δὲν ἔχει κανένα παράθυρο πού νὰ παίρῃ φῶς. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀκοῦν παράξενα, ἄγρια κωξίματα καὶ καταλαβαίνουν πὼς στοῦ μέρος αὐτὸ εἶναι φυλακισμένα πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ τρομερά, φτερωτὰ τέρατα.

Μόλις φτάνουν στοῦ τέρμα τῆς σκάλας, τοὺς πετοῦν πάνω σ' ἕνα σκληρὸ καὶ ὑγρὸ ἔδαφος. Κι' ὁ Τζόε καὶ ἡ Ντάϊνα τοὺς ἀκοῦν νὰ φεύγουν ὕστερα καὶ νὰ ἀνεβαίνουν πάλι τὴ σκάλα πού ὀδηγεῖ στὴν ἔξοδο. Τὸ σκοτάδι ἐδῶ κάτω εἶναι τόσο πού ὁ

ένας δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη ἂν εἶναι κι' ὁ ἄλλος δίπλα του. Ὁ Τζόε Μάρτιν ψιθυρίζει σιγά:

Ντάινα, εἶσαι ἐδῶ κοντά μου;

—Ναί, Τζόε. Δὲν μπορῶ ὁ μως νὰ κουνήσω καθόλου.

—Ὅυτ' ἐγώ, γιὰ τὴν ὥρα του λάχιστον. Πρέπει μ' ὄλα αὐτὰ νὰ προσπαθήσωμε νὰ λύσωμε τὰ δεσμά πού μᾶς κρατοῦν αἰχμαλώτους, πρὶν ξανάρθουν οἱ ἀπαγωγεῖς μας, γιατί τότε ἴσως νὰ εἶναι ἀργά πιά...

—Ἀδύνατον!; μουρουρίζει ἡ κοπέλλα. Δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω. Τὰ σχοινιά αὐτὰ χώνονται μέσα στοῦ κρέσς μου.

Γίνεται μιὰ στιγμή σιωπῆς καὶ ὕστερα ἀκούγεται τὸ πονεμένο μουγκρητὸ τοῦ πράκτορος τῆς "Εφ Μπι" ΑἼ. Ὁ Τζόε ἔχει βάλει τόση δύναμι νὰ σπάσῃ τὰ φυτικά σχοινιά πού τοῦ δένουν τὰ χέρια, ὥστε τὰ τελευταία αὐτὰ νὰ χῶθουν μέσα στὶς σάρκες του τόσο βαθειά, πού τὰ χέρια του γεμίζουν αἷματα.

Ἡ Ντάινα καταλαβαίνει ποιά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ μουγκρητοῦ του γιατί καὶ ἡ ἴδια ἔχει πάθει ὅτι καὶ ὁ Τζόε. Κάτι ἄλλο ἀπασχολεῖ τὴ σκέψι της καὶ τὸν ρωτᾷ:

—Κι' ὁ Τζίπσυ; Γιατί δὲν τὸν ἔφεραν ἐδῶ μαζί μας;

Ὁ Τζόε γιὰ λίγη ὥρα δὲν ἀπαντᾷ. Δὲν ξέρει τί νὰ πῆ στὴν κοπέλλα πού εἶναι πλάι του καὶ ἀπὸ τὰ λόγια της καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἔχει πᾶ-

ρει εἶδησι τὸν χαμὸ τοῦ μικροῦ ἀραπάκου. Δὲν θέλει νὰ τὴν λυπήσῃ κατάκαρδα καὶ γι' αὐτὸ μουρμουρίζει μασημένα:

—Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω, ἀγαπητῆ μου Ντάινα... Τὸ μόνο πού ξέρω αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι πῶς πρέπει νὰ καταφέρωμε νὰ φύγωμε ἀπὸ τοῦτη τὴν καταραμένη φυλακὴ καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου εὐκόλο!...

—Κι' ὁ Λέι; Ξαναρωτᾷ ἡ κοπέλλα.

—Ὅυτε γι' αὐτὸν δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Τζόε καὶ φυσικὰ τὴ φορά αὐτὴ λέει τὴν ἀλήθεια.

—Ἴσως ἔβαλαν αὐτοὺς τοὺς δυὸ μαζί σ' ἓνα τέτοιο οἰκημα κι' ἐμᾶς σὲ ἄλλο, μουρμουρίζει ἡ κοπέλλα σκεπτικῆ.

—Πιθανόν, ἀποκρίνεται ἀόριστα ὁ Τζόε. Πιθανόν ὅμως τὸν Λέι νὰ τὸν ἔχουν ξεχωρίστα ἐπειδὴ εἶναι δικὸς τους καὶ τοῦ ἐπιφυλάσσουν διαφορετικὴ τύχη...

Δὲν μιλάνε ἄλλο γιὰ πολλὴ ὥρα. Καὶ οἱ δυὸ τους προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὰ δεσμά τους, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ τὸ καταφέρουν... Καὶ ὁ χρόνος κυλάει ἀργὰ καὶ γεμάτος ἀγωνία μετὰ στὴν παράξενη αὐτὴ χώρα τοῦ θανάτου...

ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Ο ΤΑΝ μαζί με τη Ρένα μόλις αφήνουν πίσω τους φίλους των, προχωρούν μέσα στους πολύχρωμους άχνους της φοβερής εκείνης περιοχής που αποτελεί τὰ σύνορα μεταξύ του βασιλείου του Λάο και της χώρας των καταχθονίων, όπως ονομάζονται οι ήμιαγριοι έχθροί του.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἔχει πάρει ὁδηγίες ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Λάο σχετικὰ μὲ τὴν κατεύθυνσι πὸς πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός. Κρατώντας τὴ Ρένα ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ μὲ κάποιο περίεργο ὄργανο πὸς ἀντικαθιστᾷ τὴν πιξίδα στὸ ἄλλο, τράβάει ἀδίστακτα μπροστὰ. Ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα χωρὶς κανέναν φόβο βαδίζει στὸ πλάι του καὶ εἶναι ἔτοιμη νὰ ἀντιμετώπισῃ καὶ τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο ἀκόμα μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμία.

Ὁ Τάν ξέρει ὅτι ὀλόγυρά τους παραμονεύει ὁ κίνδυνος τῶν ἱπταμένων τεσσάρων τοῦ Χόγκο, γιατί γιὰ δ' αὐτὰ τὸν ἔχουν καταστήσει προσεκτικὸ ὁ Λάο καὶ οἱ ὄπουργοί του. Δὲν ἀνησυχεῖ ὅμως. Βασίζεται σὲ τὴν ὑπερκόσμιας ἰκανότητος πού θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν τὴν κάθε στιγμὴ νὰ ἐξαφανισθῇ

μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ στὸ προτέρημα τῆς τρομερῆς δύναμης πὸς ἔχουν τὰ μάτια του καὶ πὸς μπορεῖ νὰ βλέπῃ σὲ ἄκτινα τοὐλάχιστον πενήντα μέτρων γύρω του μέσα στὴν κολασμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα τῶν ἀναθυμιάσεων, τὴ στιγμὴ πὸς τὰ διαβολικὰ ἐκείνα τέρατα δὲν ἔχουν ὀρατότητα μεγαλύτερη τῶν εἰκοσι μέτρων καὶ οἱ κανονικοὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν τὸ παραμικρὸν παράπερα ἀπὸ πέντε μὲ ἕξι μέτρα.

Ὁ περίπατός τους διαρκεῖ πολὺ γιατί ἡ ζώνη τῶν ἀναθυμιάσεων εἶναι πολὺ μεγάλη. Ξαφνικὰ ὁ Τάν ἀρπάζει τὴ Ρένα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τῆς κάνει νόημα νὰ σταματήσει καὶ νὰ σωπάσῃ. Ἡ κοπέλλα ὕπακούει.

Ἡ ὑπερευαίσθητη ἀκοὴ τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ ἔχει ἐπισημάνει, πρὶν κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὄρασί του τὰ τρομερὰ τέρατα τοῦ Χόγκο. Δὲν περνᾷ λίγη ὥρα καὶ βλέπει κίβλας τῆ σκιά τους νὰ ξεπροβάλλῃ μέσα ἀπὸ τοὺς πολύχρωμους ἄχνους πὸς στροβιλίζονται ἀσταμάτητα.

Γυρίζει στὴ Ρένα ἀποφασιστικά:

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ!, τῆς λέει, καὶ τῆς δείχνει μὲ τὸ χεῖρ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πὸς δείχνει καὶ τὸ ὄργανο πὸς τοῦ ἔχουν δώσει οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λάο. Θὰ προχωροῦμε μὲ μεγάλα πηδήματα πενήντα ἢ ἑκατὸ μέτρων. Νὰ προσέχῃς γιατί ὅταν δὲν βλέπεις τὸ μέ-

ρος όπου πρόκειται να ξαναπάρης την ύλοποιημένη μορφή σου, είναι τρομερά επικίνδυνο! Ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου αν κάνης να ξαναπάρης αυτή τη μορφή, είσαι χαμένη! Θα πεθάνης τη στιγμή που θάσαι ακόμα εξασυλμένη και το σώμα σου δεν θα μπορέση ποτέ να ξαναοχηματισθῆ.

Πολλές φορές ο Τάν έχει μιλήσει στη μικρή Έλληνοπούλα για ὄλ' αυτά από τη στιγμή που με τῆ βοήθεια τῶν καταπληκτικῶν μηχανημάτων του πατέρα του στὸν νεκρὸ πλανήτη Βάα, τὴν ἔκανε κι' αὐτὴν νὰ μπορῆ νὰ ἐξοφανίζεται με τὸν ἴδιο τρόπο πού τὸ κάνη κι' αὐτός. Μὰ πάντα τῆ στιγμή πού πρόκειται νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ὑπερκόσμια αὐτὴ ιδιότητα, δὲν παραλείπει νὰ τὴν συμβουλεύσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, φοβούμενος κανένα ἀτύχημα.

Ἡ Ρένα ὅμως δὲν εἶναι καθόλου κουτῆ. Εἶναι ἓνα ξεχωριστὸ κορίτσι, ἀπὸ τὰ λίγα πού γεννιῶνται πάνω στὸν κόσμο. Ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ πρακτικότης τοῦ μυαλοῦ τῆς εἶναι ἀληθινὰ μοναδικές γιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας τῆς. Ὅσο γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταπέρησί τῆς στὶς δύσκολες στιγμές, δὲν παραλλάζει ἀπὸ τοῦ πῶ ἀτρόμητου ἀντρα. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑπέροχα χαρίσματά τῆς τὴν ἔχουν κάνει ἓναν ἰδανικὸ σύντροφο γιὰ ἓνα ἀγόρι σὰν τὸν Τάν, πού θαρρεῖ πὼς συγκεντρώνει ἐπάνω του ὅλα τὰ

πλεονεκτήματα ἑνὸς ὀλόκληρου κόσμου -- τοῦ παγωμένου Βάα πού περιπλανᾶται στὸ Διάστημα χωρὶς κομμὴ ζωὴ ἐπάνω του καὶ μὲ μόνο τὰ λείψανα ἑνὸς ὑπέροχου πολιτισμοῦ πού ὅμως τὸν ἀφάνισε ἡ Μοίρα.

—Μεῖνε ἥσυχος γιὰ μένα, Τάν! τοῦ ἀποκρίνεται τὸ κορίτσι μὲ ἀποφασιστικότητα. Θὰ κάνω ὅτι μοῦ πῆς καὶ ξέρω πολὺ καλά τί πρέπει νὰ κάνω. Γρήγορα, πρὶν πλησιᾶσουν κοντύτερα αὐτὰ τὰ τέρατα πού βλέπεις καὶ μᾶς δοῦν...

Ὁ Τάν χαμηλώνει τὰ μάτια του στὴν ἀχνοκίτρινη πάχνη πού ὑπάρχει στὸ ἔδαφος καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἐξαφανίζεται. Ἡ Ρένα μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμά του. Τὰ δυὸ ἀτρόμητα παιδιά συναντῶνται πενήντα περίπου μέτρα παρακάτω καὶ ἐκεῖ ξανακάνουν ἄλλο ἓνα τέτοιο φανταστικὸ πῆδημα πενήντα μέτρων. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο προχωροῦν ὀλόκληρα χιλιόμετρα. Ἐχουν ἀπομακρυνθῆ πιά πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὰ τρομερὰ ἱπτάμενα τέρατα τοῦ Χόγκο ἔκαναν τὴν περιπολία τους καὶ δὲν διατρέχουν κανέναν ἀμεσοκίνδυνο.

Σὲ πέντε λεπτὰ ἔχουν διανύσει ὅλη τὴν ἀπέραντη ζώνη τῶν ἀναθυμιάσεων πού οἱ φτερωτοὶ δαίμονες τῶν κοπαχθόνων εἶχαν κάνει κοντὰ μιὰ ὥρα γι' αὐτὴ τὴν περάσουν. Καθὼς φτάνουν στὸ σημεῖο ὅπου

«Κάποιος άγριάνθρωπος του πλανήτη Κέν.μπ έχει πηδήξει στην πλάτη του άγοριού».

οί άναθυμιάσεις άραιώνουν και από μακριά φαίνεται η άπέραντη έκτασις με την δνειρώδη, πολύχρωμη βλάστησι, σταματούν.

—Κύτταξε, Τάν !, ψιθυρίζει ή Ρένα με θαυμασμό. Δέν είναι σάν παραμυθένιο αυτό τό μέρος;

—Ναί, τής άποκρίνεται και τό πρόσωπό του μένει σοβαρό και στοχαστικός. Βλέπω εκεί κάτω την πόλι του Χόγκο. Είναι άκριβώς στή διεύθυνσι πού τή σημειώνει και ό χάρτης πού μου ξδειξε ό Λάο.

Η Ρένα γουρλώνει και εξα νανουολώνει τό μάτια της, χωρίς όμως νά μπορή νά διακρίνη κι' αυτή εκείνο για τό

όποιο τῆς μιλά τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι.

—Δὲν μπορῶ νὰ δῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ πολύχρωμη θάλασσα, τοῦ λέει. "Ὅσο κι' ἂν μοῦ ἔμαθες τὸν τρόπο νὰ ἐξαφανίζωμαι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ νὰ βρισκῶμαι στὸ ἄλλο, δὲν μπορῶ καὶ οὔτε θὰ μπορέσω νὰ σὲ φτάσω ποτὲ καὶ νὰ γίνω σὰν κι' ἐσένα. Μπορεῖς νὰ μοῦ μάθης νὰ ἀκούω καλύτερα κι' ἀπὸ λαγός, ὅπως ἐσύ ἢ νὰ βλέπω πιὸ καλά κι' ἀπὸ νυχτερίδα;

—"Ὅχι! ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μὲ ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο. Μπορῶ ὁμως νὰ ἀκούω καὶ νὰ βλέπω πάντα γιὰ σένα, ἂν θές, Ρένα!

ΤΑ ΔΥΟ παιδιά χώνονται μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι καὶ προχωροῦν μὲ τὰ πόδια. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν ἱπτάμενα ἔρματα καὶ μάλιστα εἶναι ἀμφίβολο ἂν χωρᾶνε νὰ μποῦν, τόσο πυκνὴ ποὺ εἶναι ἡ βλάστησις. Ἄφου κι' ὁ Ἴδιος ὁ Τάν καὶ ἡ Ρένα ποὺ εἶναι ἀρκετὰ λεπτοκαμωμένοι, δυσκολεύονται πολὺ νὰ περπατοῦν καὶ μάλιστα σὲ μερικὰ σημεῖα ἀναγκάζονται καὶ χρησιμοποιοῦν τὴν ὑπερφυσικὴ ἱκανότητα ποὺ ἔχουν γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ περά-

σουν. Ὡστόσο ὁ Τάν δὲν θέλει νὰ περνοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο γιατί σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ τους αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ περάσουν αὐτοί, ἀλλὰ νὰ βροῦνε τὸν δρόμο ποῦ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ γῶρα τοῦ Λάο, οἱ αἰχμάλωτοι ποῦ θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χόγκο, ἐφ' ὅσον βέβαια τὸ καταφέρουν.

Τελικὰ φτάνουν ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Χόγκο. Ξέρουν ὁμως καὶ οἱ δύο τους πὼς οἱ αἰχμάλωτοι δὲν εἶναι σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ Λάο μὲ τοὺς κατασκόπους του ἔχει μάθει ὅτι κρατοῦν τοὺς ὑπηκόους του, στὸ χωριὸ τῶν φτερωτῶν ἀλόγων, ποῦ εἶναι μερικὰ χιλιόμετρα πιὸ μέσα στὴ ζούγκλα ἐκεῖνη ποῦ τριγυρίζει τὴν πρωτεύουσα. Τὰ «ἄλογα - νυχτερίδες» ζοῦσαν πρῶτα ἐλεύθερα καὶ ἔκαναν τρομακτικὲς ἐπιδρομὲς στὰ γύρω χωριά καὶ τίς πόλεις, μέχρι τὴ μέρα ποῦ ἡ ληστρικὴ φυλὴ τοῦ Χόγκο ἐπετέθη καὶ τὰ αἰχμαλώτισε μετὰ ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἀγῶνα μὲ πολλὰ θύματα. Οἱ ληστὲς ἐγκατέστησαν τότε τὴν πρωτεύουσά τους λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν φτερωτῶν τεράτων καὶ συγκρότησαν ὀλόκληρο στρατὸ ἀπὸ δαίμαστὲς τῶν ἱπταμένων αὐτῶν θηρίων. Ἔτσι ἀπέκτησαν μεγάλη δύναμι ποῦ τὴ χρησιμοποιοῦσαν πάντοτε γιὰ τίς ἐπιδρομὰς τους. Ἄν τὰ «ἄλογα - νυχτερίδες» πρὶν ὑποδουλωθοῦν ἄ-

πό τον Χόγκο ήταν πραγματική πληγή για τις γύρω περιοχές, τώρα που κατευθύνονταν από το σταυρικό μαστό του αρχιληστή, οι έναέριες επιθέσεις τους καθώς συνοδεύονταν κι' από τους άμειλικτους «ληστές - δαμαστές» τους, ήταν αληθινή θεομηνία.

Ο Τάν και η Ρένα δεν σταματούν έξω από την πόλι του Χόγκο. Αφού σταθούν για ελάχιστες στιγμές να θαυμάσουν από μακριά τον άλλοκοτο ρυθμό της και τα παράξενα σπίτια της, προχωρούν κυκλικά και παίρνουν το δρόμο για το χωριό των φτερωτών τεράτων. Χώνονται για μια φορά ακόμα μέσα στο άπεραντο, πολύχρωμο βασίλειο. Η βλάστησίς του δεν μοιάζει με κανενός δάσους της Γης μά' ούτε και του Βάσ, όπως λέει ο Τάν. Οι κορμοί των δέντρων του είναι πολύχρωμοι και διαφέρουν τρομερά του ενός από το άλλο. Τα δυο παιδιά δεν μπορούν να μη παρατηρήσουν την καταπληκτική αυτή λεπτομέρεια.

—Θά'λεγες ότι μέσα σ' αυτό το τρελλό δάσος, δεν υπάρχουν δυο δένδρα που να είναι ίδια το ένα με το άλλο!, λέει η Ρένα με θαυμασμό.

Μά' ο Τάν δεν έχει καιρό να παρατηρή τέτοιες λεπτομέρειες. Τα υπερφυσικά μάτια του περιστρέφονται αστομάτητα ολόγυρα και πότε καρφώνονται κάτω έπιμονα σαν κάτι να αναζητούν. Επί τέλους,

ή Ρένα μπαίνει στην περιέργεια να τον ρωτήσει τί είναι αυτό που γυρεύει να βρή.

—Δέν ξέρω... μουρμουρίζει παράξενα αυτός. Κάτι που δεν μπορώ να το καταλάβω με βασανίζει! Κάποιο άλλοκοτο συναίσθημα. Μιά άοριστη μυρωδιά θανάτου φτάνει στα ρουθούνια μου!

—Μυρωδιά; θανάτου! λέει κατάπληκτη η Ρένα μη μπορώντας να καταλάβη τα λόγια του.

—Ακριβώς...

Το υπερκόσμιο άγορι δεν προλαβαίνει να της έξηγήση. Ξαφνικά άπλώνει με το χέρι του και της δείχνει προς τα δεξιά.

—Έκε! της λέει.

Η Ρένα στρέφει και κύττάζει. Ανάμεσα από τα πυκνά δέντρα, κάτι βλέπει. Είναι ένα μικρό ξέφωτο και μέσα σ' αυτό κάτι ξασπρίζει.

—Τί είναι εκεί; λέει η Έλληνοπούλα με άπορία και άνησυχία.

Ο Τάν την έχει κάνει να άνησυχή χωρίς να ξέρη γιατί. Τα φερσίματά του είναι περιεργα και το πρόσωπό του έχει πάρει μιá θλιμένη έκφρασι. Χωρίς να άπαντήση στην κοπέλλα προχωρεί με άργά βήματα προς το ξέφωτο και εκείνη τον ακολουθει. —Οταν πλησιάζουν πιό κοντά τότε η Έλληνοπούλα καταλαβαίνει μόνη της τί είναι αυτό το μέρος, χωρίς να χρειαστή να της το έξηγήση ο σύντροφός της.

Ξασπρισμένα κόκκαλα από ανθρώπινους σκελετούς γεμίζουν την έκτασι μπροστά τους. 'Η μυρωδιά της σαπίλας είναι έδω κοντά πιά δυνατή.

—Είναι περίεργο! λέει η Ρένα. Πολλές φορές έχω πάει σέ νεκροταφείο και έχω περάσει από μέρος που είναι άταφα κόκκαλα. Τέτοια μυρωδιά βαρεία όμως δέν θυμάμαι νά συνάντησα σέ κανένα από αυτά.

—'Η μυρωδιά προέρχεται από τώ γεγονός ότι ίσως κι' έχτες άκόμα νά πέθαναν ώρισμένοι άπ' αυτούς που άνηκαν αυτά τά κόκκαλα! τής εξηγεί τώ υπερκόσμιο άγόρι μέ θλιμένη φωνή.

'Η Ρένα τόν κυττά παραξευεμένη.

—Πώς είναι δυνατόν νά πέθαναν χτες και νά έχουν λυώσει κιόλας τόσο που νά έχουν άπομείνει μόνο τά κόκκαλά τους;

'Η Έλληνοπούλα είναι τόσο άθώα που τώ μυαλό της δέν μπορεί εύκολα νά πάη στήν φριχτή άλήθεια. 'Ο Τάν λέει σοβαρά:

—Δέν έχουν λυώσει! Τους έχουν φάει τή τρομερά τέρατα του Χόγκο! Τά κολασμένα «άλογα - νυχτερίδες»!

'Η Ρένα κάνει ένα κίνημα φρίκης:

—Τους έχουν φάει! μουρμουρίζει. Θές νά πής...

—Ακριβώς... Φαίνεται ότι σ' αυτό τώ μέρος φέρνουν τά θύματα τών τεράτων αυτών και τούς τά παραδίδουν.

'Η Έλληνοπούλα τόν πιάνει από τώ χέρι και τόν τραβά.

—Πάμε νά φύγωμε! τού λέει σιγά και ή φωνή της τρέμει από τήν ταραχή γιά τώ έφιαλτικό μέρος που έπισκέφτηκε.

ΦΤΑΝΟΥΝ στά τελευταία δέντρα πριν από τώ χωριό τών τεράτων, και κρύβονται πίσω άπ' αυτά Βλέπουν τά παράδοξα οικήματα τών φτερωτών άλόγων που μοιάζουν μέ φανταστικές κυψέλες, τά ίδια που είχαν δή και πριν λίγη ώρα ό Τζόε μέ τή Ντάινα, χωρίς όμως νά τώ ξέρουν τά δυο παιδιά, και χωρίς άκόμα νά ξέρουν ότι σέ μία άπ' αυτές τες κυψέλες κρατιούνται αιχμάλωτοι οι δυο άγαπημένοι τους φίλοι.

Καθώς στέκονται άναποφάσιτοι και κυττούν προς τώ μέρος του χωριού, ή Ρένα ρωτάει τόν σύντροφό της:

—Θά γυρίσωμε πίσω;

—Πρέπει, άποκρίνεται τώ άγόρι. Τώρα που ξέρομε τόν δρόμο έχομε ύποχρέωση νά τόν άναφέρωμε στόν Λέι. Θέλουν νά φέρουν όλον τόν στρατό τους από τώ ίδιο μονοπάτι. 'Όταν φτάσουν σ' αυτό τώ σημείο χωρίς νά τούς αντίληφθούν οι άνθρωποι του Χόγκο, τότε θάναι εύκολο μέ μία αί-

φνιδιαστική επίθεσι νὰ γλυτώσουν τούς ὑπηκόους τοῦ Λάο καὶ νὰ ἐξολοθρευθοῦν κι' αὐτὰ τὰ τρομερὰ τέρατα.

—Λοιπὸν τί καθόμαστε; ρωτᾷ πάλι ἡ Ἑλληνοπούλα, πού βλέπει πὼς ὁ Τάν μ' ὄλο πού εἶπε ὅτι πρέπει νὰ φύγουν δὲν κουνάει καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Σκέπτομαι πὼς μιὰ πού βρισκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμή ἐδῶ κοντά, ἴσως αὐτὸ εἶναι εὐκαιρία...

—Εὐκαιρία γιατί;

—Νὰ πλησιάσωμε τούς αἰχμαλώτους τῶν τεράτων αὐτῶν. Νὰ τούς ποῦμε ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεώς των βρίσκεται κοντά. Ὅταν ξέρουν τὴν ὥρα πού θὰ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις τῶν δικῶν τους ἀπ' ἔξω, ἴσως μπορέσουν νὰ βοηθήσουν κι' αὐτοὶ ἀπὸ ἔσα.

—Δὲν ἔχομε τότε παρὰ νὰ πεταχτοῦμε μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀλλόκοτες κυψέλες λέει ἡ Ρένα μὲ θάρρος.

—Δὲν νομίζω πὼς θάνα καλὸ νὰ κάνωμε κάτι τέτοιο. Χωρὶς ἀμφιβολία ἐκεῖ μέσα θὰ ὑπάρχουν φρουροὶ κι' ἐμεῖς δὲν ξέρομε καλὰ τὰ κατατόπια. Στὸ σημεῖο πού θὰ ὑλοποιηθοῦμε μπορεῖ νὰ θρίσκωνται συγκεντρωμένοι οἱ φρουροὶ αὐτοί, καὶ τότε, μοιραία θὰ μᾶς δοῦν ἄεαφνα μπροστά τους.

—Πάλι θὲ προλάβωμε νὰ τούς ξεφύγωμε τόση πού θὰ εἶναι ἡ σασισμαρά τους.

—Δὲν σκέπτομαι μήπως δὲν

μπορέσω νὰ ξεφύγω. Σκέπτομαι πὼς δὲν πρέπει κανεὶς φρουρὸς νὰ μάθῃ γιὰ τὴν παρουσίᾳ μας. Προπάντων δὲν πρέπει κανεὶς ἀπὸ τούς ἀνθρώπους τοῦ Χόγκο νὰ ξέρῃ ὅτι ὑπάρχουν δυὸ πλάσματα πού μποροῦν νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ὅπου θέλουν χωρὶς τὴν ἄδειά του. Γιατὶ τότε θὰ χάσωμε τὸ πλεονέκτημα

—᾽Ω, Μάσα! ξεφωνίζει τὸ ἀγνωστο ζῶο. Χωρὶς ἄλλο ἐτόπος εἶναι μᾶσα Τάν!

του αϊφνιδιασμού την ώρα ακριβώς που θα το έχωμε άπολύτη ανάγκη!

—Έχεις δικιο όπως πάντα! αποκρίνεται το κορίτσι με θαυμασμό για τη λογική του νεαρού άγοριού. Λοιπόν άφού δεν κάνει να πάμε εκεί μέσα; τί λές να κάνωμε;

—Κάνει να πάμε εκεί μέσα και πρέπει της αποκρίνεται. Πρέπει όμως να βρούμε έναν τρόπο να το κάνωμε αυτό, χωρίς να καταλάβη κανείς ότι μπορούμε να ύλοποιούμεθα σε όποιο μέρος θέλομε.

Πριν τελειώση καν τα λόγια του τα μάτια του φωτίζονται.

—Ακούω τα φτερά των τεράτων αυτών! λείει με χαρά. Πλησιάζουν!

Ή Ρένα τον κυττά περισσότερο παραξευεμένη από κάθε άλλη φορά. Δεν μπορεί να καταλάβη γιατί πρέπει να χαίρεται έπειδη πλησιάζουν τα φριχτά, εκείνα τεράτα. Ό Τάν καταλαβαίνει την άπορία της και ξαναλέει:

—Υπάρχει ένας τρόπος να μπορούμε μέσα στη φωλιά τους! Είναι όμως πολύ επικίνδυνος. Έσύ, Ρένα, καλά θα κάνης να κρυφτής κάπου μέσα στο δάσος και να με περιμένης.

—Θές να πής ότι θα αναλάβης μόνος σου να μπής εκεί μέσα με τον επικίνδυνο τρόπο που ανακάλυψες; ρωτά ή Έλληνοπούλα.

—Ναί. Κι' αν συμβη κάτι— ότιδήποτε — και δεν μπορέσω

να ξαναβγώ, να τρέξης να έδοποιήσης τους άλλους.

—Μη το περιμένεις, τον κήβει. Θα έρθω μαζί σου σε όποιον κίνδυνο κι' αν μπλεχτής. Όταν είμαστε κι' οί δυο μαζί θα μπορέση καλύτερα να βοηθήση ο ένας τον άλλον...

Ό Τάν την κυττά άνήσυχα. Ίδεν έχει καιρό να σταθή για να την πείση. Το φτεροκόπημα των τεράτων έχει φτάσει τόσο κοντά ώστε το άκούει τώρα και ή κοπέλλα:

—Να τί θα κάνωμε: της λείει αποφασιστικά. Θα προχωρήσωμε μέσα στο ξέφωτο και θα περιμένωμε να φανούν τα φτερωτά άλογα με τους καθάλαρηδες των.

—Μη... θα μάς δούν!

—Ναί! Άκριβώς για να μάς δούν! Μόλις μάς δούν θα ριχτούν άμέσως εναντίον μας. Έγώ στην άρχή θα προσποιηθώ ότι θέλω να άμυνθώ, μα ύστερα θα άφήσω να φανή ότι ο φόβος με έχει νικήσει και θα κάνω να το βάλω στα πόδια. Το ίδιο θα κάνης κι' έσύ. Θα ριχτούν άπάνω μας και θα μάς πιάσουν!

Της Ρένας τα μάτια κοντεύουν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους από την άπορία.

—Θα μάς πιάσουν! ξεφωνίζει. Αυτό λοιπόν είναι το σχέδιό σου; Έσύ δεν έλεγες ότι δεν πρέπει να μάθουν για την παρουσία μας;

Ό Τάν μ' όλο που ή στιγμή είναι πολύ έπείγουσα δεν μπορεί να μη χαμογελάση με την άπορία της κοπέλλας.

—Σοῦ εἶπα πὼς δὲν πρέπει νὰ μάθουν πὼς ὑπάρχουν δυὸ ἄνθρωποι μὲ ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουν! Θὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ μᾶς συλλάβουν καὶ ἔτσι θὰ μᾶς ὀδηγήσουν μόνον τοὺς ἐκεῖ μέσα ποὺ θέλομε νὰ πάμε! Τί τὸ ἀπλοῦστερο; Μὴν ξεχνᾶς πὼς ὁ Λάο μᾶς εἶπε ὅτι οἱ ληστοὶ τοῦ Χόγκο δὲν σκοτώνουν ποτὲ κάποιον ποὺ συλλαμβάνουν, ἂν πρῶτα δὲν τὸν ἀνακρίνη ὁ Χόγκο. Ἐπομένως δὲν διατρέχομε ἀμέσως κίνδυνο. Ὅταν λοιπὸν πάμε ἐκεῖ μέσα, πιθανὸν νὰ μᾶς ριξοῦν μαζί μὲ ἄλλους αἰχμαλώτους. Ἀφοῦ τοὺς ποῦμε ὅτι θέλομε, θὰ σκηνοθετήσωμε μιὰ ἀπαγωγή καὶ θὰ τὸ σκάσωμε. Οἱ ὑπῆκοι τοῦ Λάο ὅμως θὰ χουν μάθει πὼς ἡ μέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς τους πλησιάζει!

Ἡ Ρένα γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι.

—Ἐμπρὸς λοιπὸν! λέει μὲ θάρρος ποὺ κάνει καὶ τὸν Τάν νὰ τὴν θαυμάση μὲ τὴ σειρά του. Τί περιμένουμε;

Πλάι - πλάι πετάγονται μέσα στὸ ξέφωτο καὶ προχωροῦν τάχα ἐξένοιαστοι πρὸς τὶς πελώριες κυψέλες. Δὲν ἔχουν κάνει παρὰ μόνον καμμιὰ δεκαριά βήματα ὅταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φαίνεται νὰ πλησιάζη μιὰ τρομερὴ ἀγγελὴ ἀπὸ τὰ φτερωτὰ αὐτὰ τέρατα ποὺ ὀδηγοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους τοῦ Χόγκο. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἔχουν δῆ κιόλας

τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ ρίχνονται κατ' εὐθείαν ἐπάνω τους.

Ὁ Τάν κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ τραβᾷ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίων ἀπὸ τῆ θήκη τῆς μέσης του. Ταυτόχρονα, ἀπὸ τὶς φωνές τῶν ἐπιτιθεμένων ποὺ οὐρλιάζουν μὲ πολεμικὴ μανία καθὼς κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πάνω στὰ θύματα τοὺς — ὅπως τὰ πιστεύουν — ἀκοῦνε κι' ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται μέσα στὶς κυψέλες τῶν φτερωτῶν ἀλόγων κι' ἀνοίγουν τὰ στρογγυλὰ παραθυράκια τοὺς γιὰ νὰ δοῦν τι συμβαίνει ἔξω. Βλέποντας τὰ δυὸ παιδιὰ ἐτοιμάζονται νὰ ριχθοῦν κι' αὐτοὶ ἐναντίον τους. Ὁ Τάν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι τῆ Ρένα σὺν νὰ θέλῃ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ ταυτόχρονα στρέφει τὸ πιστόλι του καταπάνω στοὺς ἐναέριους ἐπιδρομεῖς, ποὺ μὲ τὰ παράξενα μυτερὰ σίδερά τοὺς, τοιμποῦν τὰ πλευρὰ τῶν τεράτων ποὺ ἱππεύουν γιὰ νὰ τὰ κάνουν νὰ τρέξουν γρηγορώτερα. (*)

Ξαφνικὰ ὅμως τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι κάνει σὺν νὰ ἔχασε ἀπότομα τὸ ἠθικό του μπροστὰ στὸν ὑπέρτατο ἀριθμὸ τῶν ἐχθρῶν τους. Πετᾷ τὸ πιστόλι μὲ μιὰ τρομαγμένη κίνησι καὶ τραβώντας μαζί του καὶ τῆ Ρένα σὲ μιὰ ἀτακτὴ φυγή, χύνεται πρὸς τὸ δάσος. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κάνει περισσότερα ἀπὸ τρία ἢ τέσσερα βήματα. Κάποιος ἀ-

*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

γριάνθρωπος του πλανήτη Κέ-
νεμ έχει πηδήξει επάνω από
τη ράχι του φτερωτού αλό-
γου στη ράχι του άγοριού. Μέ-
σα σε δευτερόλεπτα τα δυο
παιδιά είναι αιχμάλωτοι στα
χέρια των ληστών του Χόγκο.
Με θριαμβευτικές φωνές οι
άπαγωγείς τους, τα δένουν χει-
ροπόδαρα και μετά τα μετα-
φέρουν μέσα σε μια από τις
πελώριες κυψέλες τους. Περ-
νοούν από το ίδιο μέρος που
έχουν περάσει και τον Τζόε
μέ τη Ντάινα και τους πετούν
μέσα στο υγρό και σκληρό βά-
θος του βυθού της κυψέλης.
"Υστερα φεύγουν και τους ά-
φήνουν στο απόλυτο σκοτάδι.

Η μικρή Έλληνοπούλα δεν
βλέπει τη μότη της και μουρ-
μουρίζει σιγανά:

— Τάν... Έσύ μπορείς να
δής τίποτα μέσα σ' αυτή τη
μαύρη κόλαση;

Η φωνή της είναι ένας σι-
γανός ψίθυρος στο αυτί του
άγοριού που δεν θα μπορού-
σε να τον άκούση άλλος ούτε
και δίπλα του αν ήταν. Ο
Τάν άποκρίνεται και η δική
του φωνή είναι παράξενα άλ-
λαγήνη:

— Για μένα δεν υπάρχει σκο-
τάδι, καλή μου Ρένα! Βλέπω
περίφημα όπως ακριβώς έ-
θλέπες κι' εσύ, εκεί κά' έξω!
Αυτό όμως που βλέπω δεν
περίμενα ποτέ ότι θα το έ-
θλεπα εδώ! Πλαί μας, είναι
δεμένοι ο κύριος Μάρτιν και
η μίς Ντάινα!

Περιττό να πούμε ότι πριν
άκόμα τελειώση τα λόγια του

και μόνο από τη φωνή του, ή
Ντάινα και ο Τζόε τον έχουν
καταλάβει και ξεσπούν σε χα-
ρούμενες φωνές.

ΕΝΑ ΑΔΟΚΟΤΟ ΖΩΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΕΝΕΜ

Η ΠΡΩΤΗ ΚΟΥ
Θέντα του Τζόε
είναι να πη-
στον Τάν—που
δεν μπορεί να
τον διακρίνη
καθόλου — να
του λύση τα χέ-
ρια.

— Δύσκολη

δουλειά! άπο-
κρίνεται το υπερκόσμιο άγγε-
ρι. Το μόνο που μπορώ να
πετύχω με τις ικανότητές μου
είναι να φύγω από δω μέσα,
και να βρεθώ έξω στο δάσος
κι' από εκεί άκόμα μακρύτερα.
Θά βρεθώ όμως κι' εκεί με
τα χέρια δεμένα όπως είμαι
 τώρα, όπου και να πάω, έκτός
αν βρω κανέναν να μου τα
λύση!

Ο Τζόε μουγκρίζει με λύσ-
σα:

— Κοπαραμένοι διαβολάν-
θρωποι! "Ωστε είστε κι' έσεις
δεμένοι; Μά πώς τα καταφέ-
ρατε και τους αφήσατε να
σας πιάσουν;

Φαίνεται θυμωμένος με τον
Τάν όσο κι' αν προσπαθή να
κρύψη τον θυμό του. Σκέπτε-
ται ότι εκείνος αν είχε τέτοι-
ες θαυματουργές ικανότητες
δεν θα έστεκε ποτέ να τον πι-
άσουν και να τον δέσουν, μά

ούτε και να τον κουβαλήσουν αιχμάλωτο μέσα σε μια τέτοια φοβερή φυλακή. Αυτά βέβαια τα σκέπτεται την πρώτη στιγμή πάνω στα νεύρα του που δεν θα μπορέσει να ελευθερωθῆ ἀμέσως όπως νόμιζε. "Υστερα όμως, ξαφνικά, καταλαβαίνει τί γυρεύει ὁ Τάν ἐκεῖ μέσα και πριν τὸ ἀγόρι προλάβῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, λέει:

—Εἶμαι βλάκας! Εἶσαι ἐδῶ μέσα ἐπειδὴ μόνος σου τὸ θέλησες νὰ μῆς, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ἀκριβῶς! λέει ὁ Τάν. Ἄλλὰ δὲν περίμενα νὰ βρῶ ἐσὺς καὶ τὴ μίς Ντάινα. Ἐρχόμουν γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς σίχμα λώτους τῶν τεράτων αὐτῶν νὰ εἶναι ἔτοιμοι γιατί πλησιάζει ἡ ὥρα πού θὰ ἐλευθερωθοῦν. Καὶ ὁ Τζίτσου πού εἶναι;

Ὁ Τζόε μурμουρίζει μασσημένα:

—Ὁ καυμένος ὁ ἀρσπάκος! Οὔτε ξέρω πού βρίσκεται! Δὲν τὸν ἔφεραν ἐδῶ μαζί μας! Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔχουν σὲ κάποια ἄλλη ἀπὸ τίς καλύβες τους.

Μέσα στὸ σκοτάδι πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα, ὁ Τζόε δὲν σκέπτεται νὰ δώσῃ στὴ μορφὴ του ἀδιάφορη ἢ τουλάχιστον λιγώτερο πονεμένη ἔκφρασι. Τὸ πρόσωπό του συσπάται φοβερά ἀπὸ τὴ θλίψι στὴ θύμησι τοῦ Τζίτσου καὶ σφίγγει τίς γροθιές του μὲ φοβερὴ μανία. Ὁ Τάν τὸν βλέπει μέσα στὸ σκοτάδι καὶ

καταλαβαίνει μέσα σὲ μιὰ στιγμή πὼς δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ ξανοδῆ ζωντανὸν τὸν μικρὸ, τετραπέρατο ἀραπάκο. Ἐνας κόμπος ἀνεβαίνει στὸν λαιμὸ τοῦ ὑπερκόσμου ἀγοριοῦ ἀπὸ τὴ λύπη. Δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ καταλάβουν οἱ δύο κοπέλλες τὴν ἀλήθεια ἀφοῦ ὅπως φαίνεται ὁ Τζόε θέλει νὰ τοὺς τὴν κρύψῃ.

—Θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμή ἔξω! λέει ἐπὶ τέλους δίνοντας

«—Ὅπως ὠριμὸ φρούτο—πέφτεις ἀπὸ δέντρο, ἔτσι καὶ μικρὸς Τζίτσου ἔπεσε, μάσα Τάν!»

στή φωνή του φυσικό τόνο. Μεσα στο δάσος ίσως βρω κάτι κοφτερό να κόψω τα σχοινια που μου δένουν τα χέρια. "Όταν καταφέρω και ελευθερωθώ, θα γυρίσω άμέσως να ελευθερώσω κι' εσάς.

—Δέν είναι καλύτερα να κυττάξεις πρώτα να έκτελέσης την άποστολή σου; ρωτά ό γενναίος πράκτωρ τής "Εφ Μπι "Αϊ.

—"Όχι, λέει τó άγόρι άποφασιστικά. Πρέπει να έχετε τα χέρια σας ελεύθερα μήπως συμβή τίποτα. Υπάρχει καιρός και για εκείνους. Έξ άλλου δέν φαντάζομαι να λείψω περισσότερο από δυό - τρία λεπτά τής ώρας.

Με τα λόγια αυτά καρφώνει τα μάτια του στο κενό και ...βρίσκεται στο δάσος με τα πολύχρωμα δέντρα, κάτω από ένα πράγμα που μοιάζει σαν φοίνικας, αλλά τα φύλλα του είναι κατακόκκινα!

Στό μέρος αυτό είναι άδύνατο να βρη κάτι για να κόψω τα σχοινια του. Στηλώνει τα μάτια του για δεύτερη φορά· σ' ένα άόριστο σημείο και ξανατάξειδευει μακρύτερα μέσα στο δάσος, Όυτε όμως τó μέρος στο όποιο βρέθηκε αυτή τή φορά τόν βοηθεί να λυθή και να ξαναγυρίση στους συντρόφους του. "Έτσι επιχειρεί και τρίτη και τέταρτη και πέμπτη χωρίς όμως πάντα άποτέλεσμα. "Εκεί που σκέπτεται τελικά να ξαναγυρίση ως την πόλι του Λάο και να άπευθυνθή στον ίδιο τόν βασιλιά

για να οτύ κόψη τα δεσμά του — άν δέν τóχει κάνει ως τώρα είναι γιατί φοβάται μήπως ό βασιλιάς του Κένεμπ τόν καθυστερήση με έρωτήσεις— άκούει έναν παράξενο θόρυβο. Είναι αρκετά μακριά του τó μέρος άπ' όπου έρχεται ό θόρυβος αυτός και ένα αυτί κοινό, ενός ανθρώπου τής Γής όπωσδήποτε δέν θα μπορούσε να τόν άκούση. "Όστόσο ό Τάν στηλώνει τα αυτιά του και παρατήρει προς τó μέρος άπ' όπου έρχεται ό θόρυβος, χωρίς και να μπορή να διακρίνη τίποτε ανάμεσα στην παρθένα βλάστησι.

"Ό θόρυβος σταματά και ό Τάν για δεύτερη φορά έτοιμάζεται να φύγη χωρίς και πάλι να προλάβη γιατί ό παράξενος κρότος άκούγεται τώρα από πολύ κοντήτερα. Είναι κάτι που μοιάζει σαν σύρσιμο ανάμεσα στη βλάστησι. Μαζί μ' αυτό όμως άκούγονται και κάτι άλλοι παράξενοι ήχοι, σαν ρουθουνίσματα ή σαν άγκομαχητά. "Ό Τάν όσο κι' άν είναι βιαστικός έχει την περιέργεια να δη τί ζωó είναι αυτό που έχει τέτοια παράξενη φωνή. "Όσο για τόν κίνδυνο που μπορεί να διατρέχη άπ' αυτό ούτε τόν σκέπτεται, γιατί μέσα σε μία στιγμή μπορεί να τού ξεφύγη και να βρεθή πολύ μακριά.

Τελικά, μετά από πολλές προσπάθειες, κατορθώνει και βλέπει κάτι που κουνιέται ανάμεσα στα ψηλά, πολύχρωμα χόρτα και προχωρεί σούρνον

τας στη γη. 'Η κατεύθυνσις πού έχει στον δρόμο του τὸ φέρνει νὰ περάσῃ μπροστά ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ὁ Τάν καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἀποφασίζει νὰ περιμένῃ νὰ δῆ ἓνα ζῶο τοῦ ἀγνωστοῦ ἐκείνου κόσμου πάνω στον ὁποῖον βρέθηκάν. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Τὰ μάτια τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ γουρλώνουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί. Τὸ πράγμα ἐκεῖνο εἶναι ἀλλόκοτο! Ἐξωφρενικο καὶ ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη φαντασία. Δὲν ἔχει πρῶτα - πρῶτα οὔτε κεφάλι, οὔτε πόδια, οὔτε χέρια! Ὁ Τάν δὲν βλέπει νὰ ἔχη οὔτε μάτια, οὔτε κανένα ἄλλο ὄργανο. Εἶναι ὀλόκληρο μιὰ μάζα συμπαγῆς πού σέρνεται πάνω στη γῆ σάν φίδι. Θὰ μπορούσε νὰ ἔλεγε ὅτι εἶναι πραγματικά φίδι, μὴ οὔτε αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῆ γιατί ξέρει πῶς καὶ τὰ φίδια ἔχουν κεφάλι, οὐρά καὶ κορμὸ. Ἀκόμα τὰ φίδια εἶναι μακρόστενα ἐνῶ ἐτοῦτο τὸ ἐξώκοσμο τέρας, εἶναι κοντόχοντρο καὶ μιὰ μακραίνει καὶ μιὰ κονταίνει καθὼς σέρνεται! Τὸ πιὸ περίεργο δὲ ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ του. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πῆ οὔτε δέρμα, οὔτε φτέρωμα, οὔτε — πολὺ περισσότερο — καὶ καλο. Τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ τὸ ὀνομάσῃ — ἂς μὴ φανῆ παράδοξο — εἶναι... φύλλωμα! Ναι! Ἄν πραγματικὰ τὸ ζῶο τοῦτο δὲν ἦταν σίγουρος ἐκάτὸ τὸ ἐκάτὸ πῶς εἶναι ζῶο, ὁ Τάν θὰ ἔλεγε ἀδίστα-

κατα πῶς εἶναι... φυτό! Κι' αὐτὸ γιατί γύρω - γύρω στὸ παράδοξο κορμὶ του ὑπάρχει ἓνα ὀλόκληρο στρώμα ἀπὸ κάτι πολυχρωμα χόρτα σάν αὐτὰ πού φυτρώνουν παντοῦ γύρω.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι κάνει δικαίως τὴ σκέψι ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ κάποιο ζῶο πού ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ περιβάλλοντος του, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ διακρίνουν εὐκολὰ οἱ ἐχθροὶ του. Ἀφοῦ ὁ ἴδιος μ' ὄλο πού τὰ μάτια του εἶναι δυνατώτερα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς καὶ μ' ὄλο πού ἡ ἀπόστασις του ἀπὸ τὸ ζῶο αὐτὸ εἶναι ἐλάχιστη, δυσκολεύεται νὰ τὸ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὰ χόρτα. Πάντως ὁ Τάν βλέποντάς το νὰ προχωρῇ ὄλο πρὸς μιὰ κατεύθυνσι, κάνει τὸν συλλογισμό πῶς ἀπὸ τὴ μεριά αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀκέφαλου αὐτοῦ τέρατος καὶ ἴσως καὶ τὰ μάτια του, χωμένα ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ στρώμα τοῦ... φυλλώματός του, σὲ τρόπο πού νὰ μπορῇ νὰ τὰ διακρίνῃ. Καὶ γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἀποδεικνύεται πῶς ἔχει δίκιο. Τὸ ζῶο στέκει ἀξαφνα καὶ στρέφει τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κορμιοῦ του πού ὁ Τάν ἔχει λογαριάσει γιὰ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος του. Μᾶλλον ὑποπτεύεται παρὰ βλέπει κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα νὰ γυαλίζουν τὰ δυὸ μάτια τοῦ ζώου αὐτοῦ. Κι' ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία πῶς ἔχει μάτια

οὔτε πῶς τὸ τέρας αὐτὸ ἔχει δὴ τὸν Τάν, γιατί βγαίνει μιὰ τρομερὴ φωνὴ καὶ ὄρμᾶ καταπάνω του!

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ποὺ τόση περιέργεια τοῦ ἔχει προκαλέσει τὸ ἀλλόκοτο ἐτοῦτο "Ὅν ὥστε νὰ τὸν κάνη νὰ ἀφαιρεθῆ μέχρι σημείου νὰ κινδυνεύση, ἐτοιμάζεται νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί του, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ ἔτσι ποὺ εἶναι δεμένος χειροπόδαρα, παρὰ μόνο μὲ τὴ φυγῆ. "Ἐνα δέκατο ὅμως τοῦ δευτερολέπτου πρὶν συγκεντρώσῃ ἀπόλυτα τὴ ἡσκέψι του γιὰ νὰ πτόχη νὰ χαθῆ ἀπὸ κεῖ ποὺ βρίσκεται, ἀκούει τὸ ζῶο ἐκεῖνο τοῦ ἀγνωστοῦ κόσμου νὰ ξεφωνίζῃ γεμάτο ἐξαλλοὺν ἐνθουσιασμό".

"ὦ, Μάσα! Χωρὶς ἄλλο ἐτοῦτος εἶσαι Μάσα Τάν! Πῶς ἐσύ ἀπὸ δῶ, Μάσα, γειτονιά μικροῦ Τζίπου;

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ καὶ ἡ παραμικρὸτ ἐρη ἀμφιβολία πῶς εἶναι ὁ Τζίπου! Μέσα σὲ μιὰ στιγμή ξετροπώνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ φυλλωσιά του καὶ

χοροπηδώντας ἀπὸ τὴ χαρά του πᾶει καὶ πέφτει στὴν ἀγκυλιά τοῦ φίλου του.

Ὁ Τάν τὸν ὑποδέχεται κι' αὐτὸς βέβαια μὲ ἀνάλογα αἰ-

σθήματα χαρᾶς, μὰ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξί του γιὰ τὴν ἀπρόοπτη καὶ ἀλλόκοτη ἐφάνισί του. Στὶς ἐρωτήσεις του ὁ μικρὸς μαῦρος τοῦ διηγεῖται ὅλη τὴν ἱστορία μέχρι ἐκεῖ ποὺ τὰ δάχτυλά του γλύστρησαν, καὶ ἀφήνοντας τὴν οὐρά τοῦ φτερωτοῦ τέρατος ἔπεσε μέσα στὴν πολύχρωμη ζούγκλα. Καὶ συνεχίζει:

"Ὅπως ὄριμο φρούτο πέφτει ἀπὸ δέντρο, ἔτσι καὶ μικρὸς Τζίπους ἔπεσε, Μάσα Τάν! Μόνο ποὺ Τζίπους ἀντὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ δέντρο γῆ, ἔπεσε ἀπὸ οὐρανὸ σὲ δέντρο! Με γάλο δέντρο, φουντωτὰ κλαδιά, πολὺ - πολὺ ὁμορφα, Μάσα! Τζίπους φοβόσουνα στραμπουλήξῃς πόδι πέσης ἀπὸ τόσο ψηλά, ὅμως μέσα αὐτὴ φυλλωσιά τόσο μαλακά, Τζίπους ἤθελες βρῆ αὐτὸ τέρας παρακαλέση... Ξαναρίξῃ αὐτὸν γιὰ γλέντι! Τέρας ὅμως ἔφυγες! "Ἐφυγες μαζί μὲ Μάσα Τζόε καὶ μὲς Ντάινα. Τζίπους πολὺ στενοχωρήθηκες μόνος σου! Εἶπε ὅμως σὲ ἑαυτοῦ: Τώρα, μικρὸ Τζίπου, πρέπει ἐσύ ἐλευθερώσης αὐτούς! Καιρὸς σου κάνεις πολὺ μεγάλο κατόρθωμα, ἔχεις ἐσύ ἄχτι αὐτό! Λοιπὸν Τζίπους πολὺ ἔξυπνος, πολὺ πανουργος, ἔκανες «καμουφλάζ», Μάσα! Βρῆκες ραδίκια χρωματιστά, τύλιξες αὐτὰ γύρω γύρω σῶμα σου, ἔγινες ἀγνώριστος. Τότε ἄρχισες σέρνεσαι μέσα αὐτὸ δάσος, φτάσεις ἐκεῖ ποὺ κρατοῦν αἰχμαλώτους

φίλους σου, έλευθερώσης αὐτούς! Τζίπους σέρνεσαι πολλές ώρες, Μάσα! Πόδια σου, γόνατά σου, γδάρθηκαν, σπλήνα σου φούσκωσες! Όμως Τζίπους ξέρεις ότι κατορθώματα θέλει κούρασις πολύ! Έκεί που πήγαινες Τζίπους, βλέπεις έσένα, Μάσα Τάν, είσαι δεμένος χέρια - πόδια! Τι κάνεις έσύ έδω Μάσα;

“Όση ώρα μιλάει έτσι γρηγορα - γρήγορα, έχει λύσει και τὰ σχοινιά που δένουν τὰ χέρια του υπερκόσμου άγορισού. Ό Τάν παρατηρεί τὰ χέρια του μικρού μύρου και λέει με έκπληξι:

—Βλέπω σημάδια στους καρπούς τών χειρών σου. Και σενα σε είχανε δεμένον;

—Ναί, Μάσα!

—Και πώς λύθηκες;

—Τζίπους έκοψε σχοινιά με δόντια σου, Μάσα! Τζίπους πολύ κοφτερά δόντια έχεις, μπορείς φάς και σίδερα! Πολύ περήφανος Τζίπους για δόντιά σου!

Και με άληθινό καμάρι ο άραπάκος γελάει στον Τάν για να του δείξη τὰ δόντια του, που είναι πραγματικά μικρά - μικρά, δόλωεκα και μυτερά σαν ξυράφια!

Το παιδί με τις υπεράνθρωπες ικανότητες τον κυττάζει με θαυμασμό. Ασφαλώς κάτι τέτοιο ούτε αυτός ούτε κανεις άλλος από την παρέα θα μπορούσε να το πετύχη ποτέ.

—Και... πρὸς τὰ που τραβούσες, Τζίπου; ρωτᾷ χαμογελώντας και τρίβοντας τους καρ-

“ΣΥΜΠΑΝ Ι”

δὲν ἀπαντᾷ

Καμιά διχφήμισι για τὸ ἐπόμενο τεύχος που θάβναι ἀριστούργημα 100%!!!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ
ΤΩΝ ΤΙΤΑΝΩΝ!!

“ΣΥΜΠΑΝ Ι”

δὲν ἀπαντᾷ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

πούς τών χειρών του που είναι μουδιασμένοι από τὸ δέσιμο. Πῶς θὰ εὔρισκες που βρίσκονται οἱ αἰχμάλωτοι φίλοι μας;

—Ρωτώντας, Μάσα Τάν! φωνάζει ο άραπάκος γεμάτος χαρά. Μις Ντάινα, λέει, ρωτώντας μπορεί πᾶς παντού!

—Και ποιὸν θὰ ρωτούσες ; Έσύ είχες κάνει δλόκληρο καμουφλάζ για να μη σε δούν!

Ὁ Τζίπου μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ κυττάζει τὸν Τάν μὲ ἀπορία. Αὐτὸ δὲν τοῦ εἶχε περάσει πραγματικὰ μέχρι τώρα ἀπὸ τὸν νοῦ. Ὁ Τάν ὅμως δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ περισσότερη συζήτησι.

—Νὰ κρυφτῆς πάλι ὅπως ἦσουν κρυμένος καὶ πρὶν, τοῦ λέει. Νὰ μὴ σέρνεσαι ὅμως. Νὰ κουρνιάσης ἀκίνητος σὲ ἓνα μέρος καὶ νὰ μὲ περιμένης. Θὰ ξανάρθω νὰ σὲ πάρω ἀπὸ δῶ!

—Ὅπως θές ἐσύ, Μάσα! Λέει ὁ ἀροπάκος ὑπάκουα. Ἄργησις ἐσὺ ἔρθης, πάρης μικρὸ Τζίπου;

—Ὅχι, κάνει ὁ Τάν. Ἐγὼ πηγαίνω κι' ἔρχομαι πολὺ γρήγορα. Μὴν ξεχάσης νὰ μείνης ἀκίνητος σ' ἓνα μέρος καὶ κμουφλαρισμένος καλά.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, καρφώνει τὰ μάτια του στὴ γῆ, καὶ χάνεται μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τζίπου ποὺ ἀρχίζει νὰ σκεπάζεται καὶ πάλι μὲ τὴ... φυλλωσιά του.

Ὁ Τάν δὲν κάνει αὐτὴ τὴ φορὰ περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι δευτερόλεπτα γιὰ νὰ βρεθῆ μέσα στὴν κολασμένη τούτη κυψέλη τῶν φτερωτῶν τεράτων ὅπου κρατοῦν αἰχμα-

λώτους τοὺς φίλους του. Τώρα ὅμως δὲν βρίσκεται πιά κανεὶς ἐδῶ μέσα! Κι' ὁ Τζόε καὶ ἡ Ντάινα ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ ἐσωτερικὲς κυψέλες ποὺ ἦταν γεμάτες μὲ «ἄλογα - νυχτερίδες» εἶναι τώρα ἄδειες. Ὅσο κι' ἂν ὁ Τάν μὲ τὴν ψυχὴν στὰ δόντια τριγυρίζει μέσα σὲ δλα τὰ παράξενα οἰκὴ ματα τῶν φτερωτῶν ὄντων, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ πουθενά ψυχὴ ζωσα. Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἔχουν εξαφανισθῆ καὶ οἱ δυὸ ἀγαπημένοι τοῦ φίλοι.

Ὁ Τάν μένει γιὰ λίγα λεπτὰ ἄφωνος μπροστὰ σ' ἐτοῦ τὴ τὴν ξαφνικὴ συμφορὰ. Λίγα ἔχει συμβῆ ἄραγε, στὰ λίγα λεπτὰ τῆς ἀπουσίας του; Τι ἔγινε ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παύ βρισκόταν ἐδῶ μέσα; Καὶ τὸ κυριώτερο ποιά νὰ εἶναι τάχα ἡ τύχη τοῦ Τζόε καὶ τῆς Ντάινας; Καὶ ἡ Ρένα; Δὲν θὰ μπορούσε τουλάχιστον ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα νὰ ἔχη διαφύγη, ἀφοῦ εἶχε τίς δυνατότητες νὰ τὸ καταφέρη;

Χίλια τέτοια ἐρωτήματα τριβελίζουν τὸ κεφάλι του τυραννικά. Σὲ κανένα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀπάντησι γιὰ τὴν ὥρα...

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς)

Μέ το Ταχυδρομείο

Το δέσιμο των τόμων άρχισε με μία φούρια χωρίς προηγούμενο! Κατά έκατοντάδες κάθε μέρα φτάνουν οί τόμοι των άναγνωστών στα γραφεία μας!! 'Η τιμή του τόμου μας — που είναι ένα υπέροχο βιβλίο — ήρίστηκε σέ 5 δραχμές για όσους έχουν τό «Σήμα» του ΤΑΝ και για τούς υπόλοιπους δρχ. 7.

Οί άναγνώστες των έπαρχιών μπορούν να μ'ς στέλνουν ταχυδρομικώς τά τεύχη των και μαζί την αξία της επιβίβουσε σέ γραμματόσημα — σίν τά ταχυδρομικά μας έξοδα. Όσοι έχουν τό «Σήμα» του ΤΑΝ δέν είναι άνάγκη να τό ταχυδρομούν. Άρκει ή βεβαίωσίς τους ότι τό έχουν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δέν χρειάζεται να ταχυδρομήσης τό «Σήμα». Άρκει ή βεβαίωσίς σου ότι τό έχεις.

● ΙΩΑΝΝΗΝ ΒΕΡΝΙΚΟΝ, 'Αθήναι: Τεύχος έστάλη.

● ΓΕΩΡΓ. ΠΑΝΩΡΙΟΝ, Σύρον: Φέty — βολάν έστάλησαν. Εύχαριστούμε πολύ για τό ενδιαφέρον σας. Καλή έπιτυχία στίς διαγωνισμά. 'Αν σου πέφτουν διπλά νόμμερα, μπορείς να ανταλλάξεις με κάποιον φίλο σου.

● Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΑΚΗΝ, Μυτιλήνη: Έστάλη διαφημιστικό ύλικό που μας ζητήσες. Σ' εύχαριστούμε πολύ.

● ΝΙΚ. ΡΑΜΜΟΝ, Σεπόλια — 'Αθήναι: Με δέκα δραχμές μπορείς να αγοράσής 7 τεύχη του «ΤΑΝ».

ΗΔΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1. 'Ο Γιός του Μυστηρίου.	5. Φτερωτοί Γιγάντες.
2. «Σύμπαν Ι» — Ειδική 'Αποστολή.	6. Τό τρομερό Μυστικό.
3. Τρόμος από τον πλανήτη NOBA!	7. Έξώκοσμη Άράχνη.
4. S.O.S — ή Γή κινδυνεύει.	8. Περιπλανώμενος Πλανήτης.
	9. 'Ο Νάνος.
	10. 'Ο Πογωμένος ΒΑΑ.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30).

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ

- Μην στέλνετε ένα - ένα τα πορτραίτα των ηρώων μας με τις αμσασγίδες που έχουν τα νούμερα. Πρώτα θα συμπληρώσετε ολόκληρη τη σειρά που θέλετε και ύστερα θα τα στείλετε.
- Πολλοί στέλνουν αντί για τα πορτραίτα των ηρώων... ολόκληρο το περιοδικό (!) ή τον τόμο για δέσιμο επειδή έχουν αγοράσει τα... Ξεχάστε πρώτα τεύχη του «ΤΑΝ»!

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΤΕΤΟΙΑ ΛΑΘΗ ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΧΑΘΟΥΝ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΣΑΣ ΑΔΙΚΑ.

- "Όσοι θέλουν έχουν δικαίωμα να αλλάξουν με τους φίλους τους — άναγνώστες του «ΤΑΝ» — πορτραίτα με τα νούμερα που τους λείπουν για να συμπληρώσουν τη σειρά τους.
- "Όσοι θέλουν μπορούν επίσης να αγοράσουν διπλά τεύχη για να συμπληρώσουν τη «σειρά» τους γρηγορώτερα.

“ΤΑΝ” ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ. 100
ΞΕΑΜΗΝΟΣ	» 50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 25

Γραφεία : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ αριθ. 29 — 4ος όροφος.

Αριθ. Τευχους **II**

Διευθυνσεις συμφ: τῷ Νόμῳ: Διευτῆς: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἐλ. Παπα-
ναστασίου 11. Ἀρχιτυπῆς: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Σπ. Τελώνης, Ροστοδίου 12

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Ν. Σαρρῆν, ὁδὸς ΛΕΚΚΑ 29
4ος ὄροφος -- ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΤΡΟΓΓ ΤΟΝ ΚΥΤΤΑ-
ΖΕΙ ΜΕ ΟΙΚΤΟ.
- Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΣΟΥ ΔΕΝ ΑΞΙ-
ΖΕΙ ΤΙΠΟΤΑ, ΜΑΝΤΟΚ! ΤΟΥ ΛΕΙ-
ΞΕΡΑ. ΞΕΧΑΣΕΣ ΠΩΣ ΔΕΝ ΒΡΙΣ-
ΚΟΜΑΣΤΕ ΠΙΑ ΣΤΗ ΓΗ!...

ΕΙΝΑΙ Ο ΜΑΝΤΟΚ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟΝ
ΚΟΥΜ. Ο ΜΑΝΤΟΚ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΣ, ΛΕΕΙ ΠΩΣ ΒΡΗΚΕ ΧΡΥΣΑΦΙ
ΦΙ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ. ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΤΟΥ ΛΑΜΠΟΥΝ ΑΠΟ ΑΠΛΗΣΤΙΑ.

... ΕΔΩ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΓΟΡΑ-
ΣΗΣ ΤΙΠΟΤΕ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ
ΉΑΙ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΣΟΥ!
- ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ! ΦΩΝΑΖΕΙ ΜΑ-
ΝΙΑΣΜΕΝΑ ΕΚΕΙΝΟΣ. ΤΟΤΕ ΝΑ
ΓΥΡΙΣΟΜΕ ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΓΗ!

- ΑΥΤΟ ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΞΑΝΑΠΗΣ, ΠΕΙ Ο
ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΤΡΟΓΓ. ΜΑ Ο ΜΑΝΤΟΚ
ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΠΟ ΛΟΓΙΑ, ΣΕ ΜΗ-
ΣΤΙΓΜΗ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ
ΑΣΤΡΑΦΕΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΠΙΣΘΕΝ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΥΠΟΛΟΓΙΣΕΙ ΟΜΩΣ ΚΑΛΑ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΤΟΥ. Ο ΣΤΡΟΓΓ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΙΘΑΝΗ ΒΟΥΤΙΑ ΡΙΧΤΗΚΕ ΠΛΩΣ ΤΟΥ.

ΜΙΑ ΛΥΣΣΑΙΜΕΝΗ ΜΑΧΗ ΑΡΧΙΣΕ ΤΟΤΕ ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ. ΗΤΑΝ ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΛΗΡΟΙ ΚΑΙ ΕΥΚΙΝΗΤΟΙ ΣΑΝ ΤΙ ΓΡΕΙΣ. ΟΙ ΓΡΩΒΙΕΣ ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΟΥΣΑΝ ΑΜΕΙΛΙΚΤΑ ΣΤΑ ΑΚΑΛΥΠΤΑ ΣΗΜΕΙΑ.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ